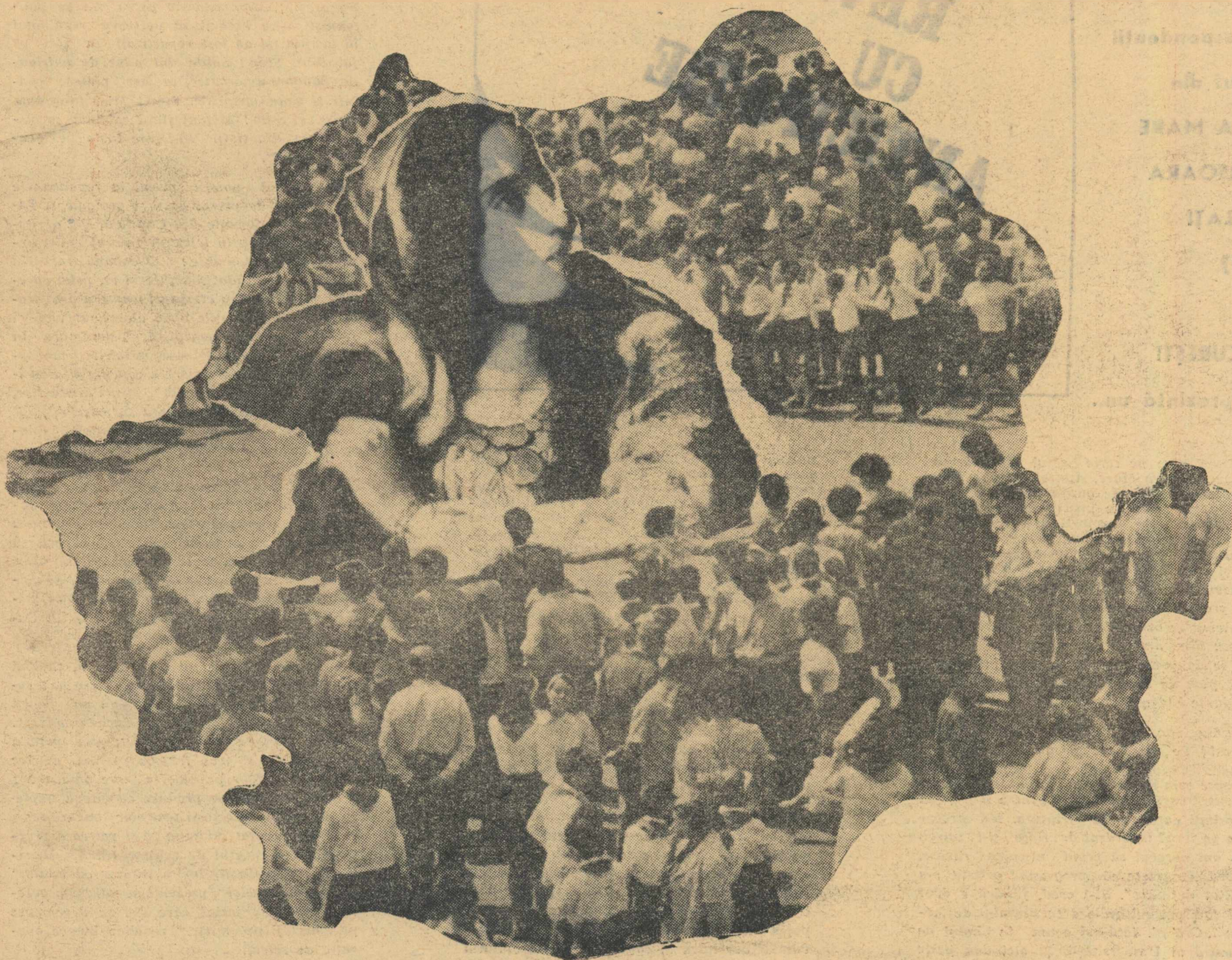
Viața studențească

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

16 PAGINI • 0,50 LEI • ANUL XI • NR. 44 (209) • SÎMBĂTĂ 31.XII.1966

Hora Republicii

Fotomontaj de Emil COJOCARU

„PE TINE, AN TÎNĂR..."

Inconlestabil, dacă psihosociologii ar urmări evoluția sentimentelor unei colectivități umane la confluența dintre doi ani, diagrama, asemenea cotelor apelor intr-o primăvară abundentă, ar indica valori dintre cele mai mari. Faptul se confirmă cu atît mai mult cu cît este vorba despre România acestui rodnic an 1966 care-și încheie crugul.

Sfîrșitul, ca și începutul de an, sînt, de altfel, marcate în ființa noastră ancestrală și mitologică de o tulburătoare succesiune de ritualuri și tablouri, cosmice și domestice totodată, care ne situează printre popoarele pentru care horațianul „labuntur anni" este încărcat de o vitalitate contaminantă.

Timpul istoric, născut prin forța demiurgică a energiilor care sălășluiesc în acest vechi și mereu tînăr neam românesc, a adăugat acum 19 ani în ultimele file ale calendarului o nouă sărbătoare de care este legată una dintre aspirațiile noastre seculare.

30 decembrie 1947... Piața Palatului... În acea zi, poporul român decretase: Monarhia abolită pentru totdeauna, țara devenită Republica Populară Română, patria tuturor celor ce muncesc de la orașe și sate. Mii de bucureșteni — muncitori, intelectuali, țărani din satele învecinate Capitalei — încinseseră o horă uriașă, simbolizînd însăși țara, coroanele ei concentrice de munți, dealuri și cîmpii.

21 august 1965... Din nou în aceeași piață... Mii și mii de bucureșteni, împreună cu deputații Marii Adunări Naționale, între care se aflau conducătorii Partidului Comunist Român și ai statului, la numai cîteva clipe de la proclamarea României drept republică socialistă, țara în care socialismul a învins deplin și definitiv. Aceeași largă horă în pasul unui istoric cîntec revoluționar și popular: „Hai să dăm mînă cu mînă / cei cu inima română / , să-nvîrtim hora frăției. / pe pămîntul României".

Alte hore, întocmai ca la Ciuleandra, se roteau în interior, simbolizînd nu numai marile cicluri ale reliefului românesc, ci, asemeni cercurilor din tulpina unui copac, vîrsta libertății noastre sociale și naționale, anii de victorii ale poporului român condus de partidul său înțelept. Aceste hore parcă închideau în mijlocul lor acel chip frumos al României revoluționare pe care istoria noastră îl proiectează cu demnitate în contemporaneitate.

Împlinirea celor 19 ani ai domniei poporului liber și stăpîn pe soarta sa a fost precedată în aceste zile de două evenimente care încununează cum se poate mai luminos și clarvăzător o perioadă de neobosită lucrare pentru propășirea României: Plenara C.C. al P.C.R. și cea de a VI-a Sesiune a Marii Adunări Naționale.

Concluzia care s-a desprins din analiza desfășurată sub semnul unei înalte răspunderi față de destinele țării a fost subliniată cu claritate în Cuvîntarea rostită la Plenară de tovarășul **Nicolae Ceaușescu**, secretarul general al C.C. al P.C.R.:

„O caracteristică importantă a planului pe anul 1966 o constituie realizarea și depășirea prevederilor atît în sfera producției materiale cît și în activitatea social-culturală, în ridicarea nivelului de trai al populației. Aceasta oglindește activitatea intensă desfășurată de organele noastre de partid și de stat, entuziasmul cu care clasa muncitoare, țărănimea, intelectualitatea, oamenii muncii, fără deosebire de naționalitate, înfăptuiesc neabătut politica partidului de desăvîrșire a construcției socialiste în România".

Niculae STOIAN

(Continuare în pag. 6)

**Gaudeamus igitur,
Profesori și studenți,
Cititori ai revistei noastre!
Un an fericit și plin de izbînzi — vă urează „VIAȚA STUDENȚEASCĂ".**

Corespondenţii noştri din BAIA MARE TIMIŞOARA GALAŢI CLUJ ŞI BUCUREŞTI vă prezintă un...

● *După cum ne scrie şeful subredacţiei noastre din Baia Mare, Andrei Crişan, clubul Institutului pedagogic găzduieşte sărbătoarea revelionului 1967. Nu lipsesc momentele vesele susţinute de membrii brigăzii artistice de agitaţie, scheciurile umoristice, concursurile distractive, programele de muzică populară şi uşoară. Se va organiza şi o tombolă! De asemenea, cităm, „o măsură ingenioasă, care prezintă o importanţă deosebită, este şi premierea celor mai ordonate şi disciplinate camere din căminul studenţesc".*

Şi se dansează pînă în zori, în jurul unui bogat pom de iarnă, în acordurile leneşe ori trepidante ale orchestrei băimărene „Terra".

● *„Aho, aho, copii şi fraţi...". Acesta-i pluguşorul! Pe urmă un program frumos de estradă. Cîţiva „fomişti" se îndreaptă grăbiţi spre sala de mese, în mînă cu bonuri galbene, verzi sau roşii pentru a fi şi în '67 primii care „atacă" friptura. Mă strecor şi eu pe lîngă tovarăşul dr. Hoţa şi-l întreb dacă am norocul să prind niscaiva răvaşe, dar mă lămureşte că „programul artistic s-a încheiat definitiv". Şi-l cred, fiindcă e doar şeful comisiei culturale a Institutului de medicină. Ora 23. Iată-mă acum în holul de marmură al Universităţii. Şi aici dau peste un nou pluguşor (spiritual, se înţelege, în plus are calitatea de a conţine numai jumătate din textul celui prezentat acum un an). La vecini, adică în cantina Mecanicii, e carnaval. O fată e foarte fericită că a cîştigat premiul II la un concurs de muzică uşoară. Dar programul continuă cu urări pentru cadrele didactice şi...*

Îmbrăţişări, ciocnet de pahare, „La mulţi ani!" Fiindcă a sosit ora 24! În „Complex" inginerii trăiesc marile „recunoaşteri" — poate chiar revelaţii! — fiindcă s-au scos măştile. Ni se oferă dans, concurs de epigrame, cîte un moment vesel, iar dans. În zori se cîntă „Gaudeamus".

Aşa crede (după cum s-au alcătuit programele pentru Anul nou în institutele timişorene) că-şi va completa jurnalul de revelion pagina 1967, corespondenta noastră Agneta Holzer.

● *Viitorii constructori de nave de la Galaţi au compus (în cinstea anului 1967) o mulţime de pluguşoare; cîte unul pentru fiecare secţie a institutului. Şi acum se distrează unii pe seama altora... S-a desfăşurat deja o atractivă paradă a costumelor, iar peste puţin timp cele mai reuşite măşti ale carnavalului vor intra în concurs. Pînă la cîntatul cocoşilor alte surprize, şi-aşa cum ne-a promis afişul-reclamă de pe „vremurile" lui '66 — muzică, dans, antren!*

● *Ca şi în ceilalţi ani, ne relatează asistentul universitar Voicu Lăscuş, agronomii sărbătoresc revelionul alături de filologi, matematicienii împreună cu chimiştii, filozofii cu fizicienii şi aşa mai departe. Toate formaţiile artistice ale centrului universitar se produc cu programe adecvate evenimentului în diferite „puncte" universitare din Cluj. Atmosfera e sărbătorească. Se cîntă şi se dansează, se ascultă muzică.*

● *Telegramă de la Institutul politehnic Bucureşti: „Aproximativ patru mii de politehnişti s-au hotărît să petreacă revelionul la institut, şi au fost repartizaţi în săli pe facultăţi. Stop! Sălile sînt pline de ghirlande, panouri umoristice, în aer plutesc confeti şi note muzicale. Stop! Mici programe artistice. Stop! Meniul fiind calculat şi răscalculat din timp satisface toate exigenţele. Stop!".*

● *Trimisul nostru special la revelioanele Institutului de petrol gaze şi geologie şi Facultatea de filozofie din Capitală, Victor Rareş, comunică prin telex următorul microreportaj de... anticipaţie: „O cabană turistică (cantina din strada Doamnei) şi un palat cuceritor, cu turnuri şi creneluri (cantina din strada Batiştei) sînt cele două „localuri" unde-şi petrec revelionul ipegegiştii. Televizoare în fiecare sală. Picturile atrag privirile, magnetofoanele invită la dans. Un concurs al mîncăcioşilor, unul al „sugarilor", jocuri distractive, dintre care amintim „sfoara surprizelor".*

Filozofii şi geologii şi-au „coordonat" planurile: pluguşorul lor cuprinde momente satirice din activitatea ambelor facultăţi. Există însă şi o întrecere tacită: geologii prezintă o adaptare cu titlurile cîtorva filme la situaţii specifice profesiei lor, filozofii — cronica rimată „O zi la Grozăveşti". Ne e greu să stabilim care dintre aceste mici manifestări artistice e mai antrenantă... În sfîrşit, ne salvează „Coana Chiriţa", care atrage toate privirile şi urechile povestind păţaniile lui Culiţă, ajuns student în Bucureşti.

● *Bicele pocnesc, se aruncă grîu, tălăngi sună: un arhitect bucureştean urează tuturor participanţilor la revelion an nou fericit printr-un splendid pluguşor vechi românesc.*

Ca şi altădată este premiat, din parada costumelor, cel mai frumos costum, au loc concursuri-fulger pe diverse teme amuzante; brigada artistică se produce cu cîteva numere, se produc şi actorii teatrelor bucureştene, care au acceptat invitaţia să-şi petreacă revelionul la Institutul de arhitectură din Bucureşti. Şi, în sfîrşit, inima tuturor „domnilor" şi „domnişoarelor", prezenţi în sală, şi-a accelerat bătăile: juriul care are să desemneze pe „mis" şi pe „mister" revelion începe operaţia de selecţie...

An nou fericit, constructori de pe schelele cetăţilor universitare!

Vă salutăm constructori de pe schelele amfiteatrelor şi căminelor studenţeşti! Mîinile voastre necontenit mîngîind pereţii, lustruind parcă edificiile, împletesc un poem pentru noi. Zile şi nopţi, pe întinse întinderi de pămînt dezrădăcinate, dislocate, stîlpi de beton înfipţi în gerul iernii — prefigurează cvartalele facultăţilor tehnice în care vor respira şi se vor inspira în liniştea de seră a amfiteatrelor şi bibliotecilor 10 000 de studenţi cotidieni şi 5 000 de viitori ingineri ai cursurilor fără frecvenţă. Aceasta va fi Politehnica din Bucureşti! Oraş al laboratoarelor de fizică a cuantelor sau mecanica fluidelor, de maşini de calcul cibernetice, de alchimii industriale în miniatură; oraş în oraş, ridicat din etaj în etaj, pe planşee de beton, la înălţimea cărora vor imagina deasupra planşetelor oraşele industriale ale viitorului — studenţi care învaţă deocamdată ecuaţiile fluxurilor tehnologice. 170 de hectare între (scuzaţi-ne prozaismul) Splaiul Independenţei şi noul cartier Militari reprezintă de fapt laboratorul vostru de lucru. Sînteţi aşteptaţi cu nerăbdare; simţiţi pulsul miilor de studenţi care vă întind deocamdată cu un gest voluntar cărămizile edificiilor în care se vor desăvîrşi pe sine ca într-un adevărat şantier intelectual?

La mulţi ani constructori preocupaţi şi gravi; o răspundere unică vă încunună şi vă înnobilează; construiţi pentru intelectualii de mîine, pentru fiii şi fiicele voastre, pentru voi — pavilioane cu laboratoare şi ateliere, cu „săli de chirurgie" şi „săli de sacrificare" (termen de specialitate veterinar) ale Institutului Agronomic din Cluj.

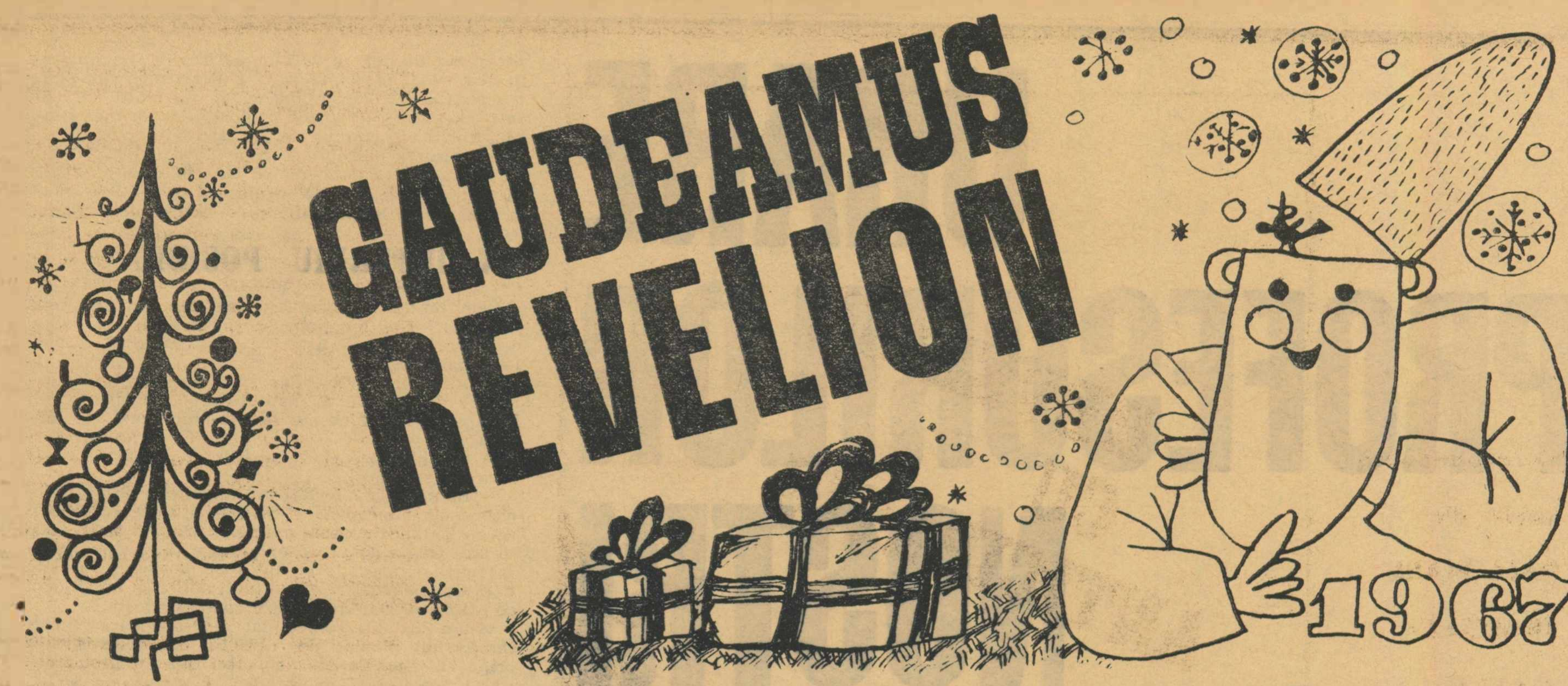
La Timişoara se toarnă în beton, în aluminiu şi în sticlă construcţia unei cantine care reprezintă în cifre şi în expresii lapidare: 900. m.p. — sală de mese cu 800 de locuri, laborator culinar sau mai prozaic bucătărie, garderobă de sală de concert, instalaţie de ventilaţie după ultimele depeşe ale tehnicii şi igienei, magazii gospodăreşti pentru anotimpurile cu frig, lămpi fluorescente, mozaic... Imagini aproape identice se pot filma la Oradea unde se va inaugura un „Complex social" (termen intrat în uzanţa universitară ca o metaforă) cu 320 de paturi în cămin şi 800 de tacîmuri la cantină; la Craiova se va vernisa în curînd o cantină cu 1 500 de convivi, exuberanţi şi poate gălăgioşi. Şi poate că acel „mulţumesc pentru masă", atît de diurn şi de manierat, va purta în rezonanţa sa şi mulţumirile pentru cei care au încheiat această construcţie la timp.

Imagini de şantier, de care nu ne putem despărţi nicăieri de-a lungul drumurilor de reporteri şi de-a lungul itinerarelor universitare. Obişnuim să spunem că ţara e un imens şantier; edificiile universitare se înscriu în acest peisaj cu o tentă aparte, simbolică pentru grija şi dragostea cu care sînt înconjuraţi intelectualii de mîine, pentru viaţa şi munca lor racordată la marile sisteme de energie ale culturii, ştiinţei şi tehnicii mondiale. De aceea constructorii care lucrează pentru noi, trăiesc împreună cu noi sărbătoarea Anului nou! Se cuvine deci un toast pentru toţi aceşti edili, studenţi ca şi noi prin entuziasm, prin muncă, prin răspunderi sociale.

La mulţi ani, constructori ai oraşelor studenţeşti!

Horia POPESCU

GAUDEAMUS REVELION 1967

Scriu acest reportaj de anticipaţie meridiană convins că nu voi fi citit de nimeni. Nu e prima oară. La ora cînd va apărea hebdomadarul nostru se vor consuma ultimele pregătiri de revelion.

Ah, ce frumoşi sîntem în noaptea de revelion!

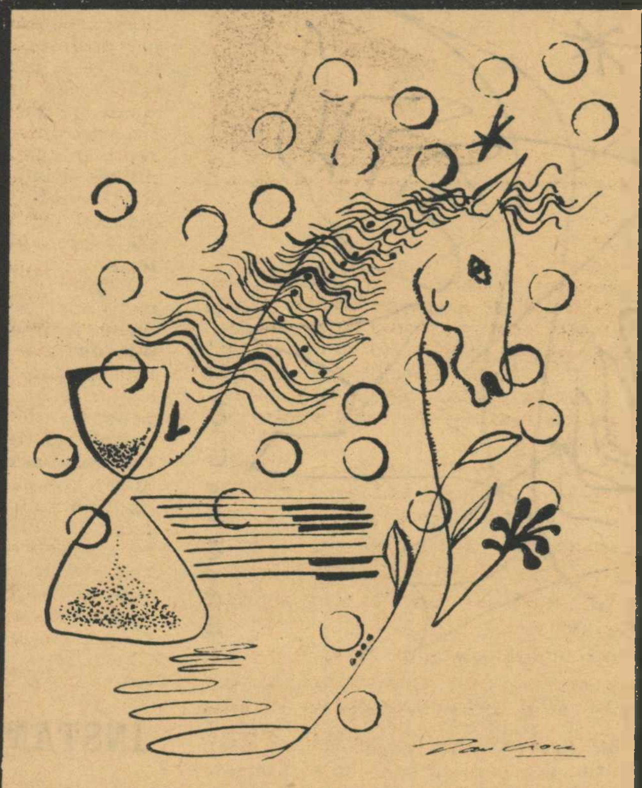
Şi dintr-o dată — parcă văd cu ochii globurilor de cristal — în apogeul de zăpadă al iernii, ca într-o noapte polară, în gerul tare ca alcoolul, prin oraşele studenţeşti, simbolul preocupărilor intime va fi o mască de carnaval!

Instantaneu cinematografic... În baie, în faţa oglinzii, zeci de băieţi fluieră şi se bărbieresc simultan ca la şah. Alţi zeci de băieţi exclamă ca vikingii sub duşurile fierbinţi, să se deconecteze de la circuitul cursurilor, seminariilor, laboratoarelor şi bibliotecilor. Unii se piaptănă, alţii nu reuşesc să-şi potrivească nodul de la cravată. Ceilalţi îşi calcă pantalonii cu ziare ude pînă la ultimele ştiri. Cineva îşi lustruieşte ghetele... Majoritatea băieţilor sînt deja turnaţi în costume ca în reclame de neon şi îşi consultă ceasurile pentru a nu întîrzia de la solstiţiile sentimentale ale colţurilor de stradă.

Fetele coafate ca nişte candelabre albe, albastre, violete şi aşa mai departe, — îşi retuşează un surîs, un cuvînt cu un cartuş de ruj, îşi conturează ochii languroşi sau candizi cu dermatograf şi unele îşi înviorează tenul cu o întreagă claviatură de vaseline şi pudre; încearcă rochii, încearcă broşe, încearcă agrafe... Şi întîrzie întotdeauna de la întîlniri.

— „Hai dragă, hai, că mi-au îngheţat pînă şi ideile de cînd te aştept!"

E ceva... biblic în această efervescentă pregătire de revelion, cînd băieţii şi fetele se fac frumoşi unii pentru alţii. Apoi, rînd pe rînd, coboară la braţ pe treptele oraşului, ca într-un marş nupţial.

Desen de Dan CIOCA

Un pian, un contrabas şi cartofi prăjiţi

După unii, Anul nou începe de fapt în fiecare noapte şi deci fiecare noapte poate fi o noapte de revelion! După cei mai mulţi însă revelionul nu poate avea loc decît o singură dată pe an. Sălile de bal sînt irizate a giorno cu lampioane policrome ca în legendele cu samurai, pereţii sînt invadaţi de vegetaţia luxuriantă a ghirlandelor de hîrtie creponată. Şi uneori, din exotism, sînt aduşi înăuntru palmieri şi flori de seră africane. Mese lungi cu feţe albe ca zăpada, încărcate de fructe, de fripturi şi cartofi prăjiţi, de sticle de vin şi de bere cu siluete delicate şi gîlgîitoare... Va fi o noapte dionisiacă de petrecere şi de dans. Un pian, un saxofon, o trompetă, o chitară electrică, un contrabas, o baterie — încep ritmul lor sinuos, perechile se drapează pe muzică. Niciodată ca în noaptea de revelion nu sîntem mai spirituali şi mai subtili. Sîntem în stare să cucerim toate fetele de pe pămînt şi pe noi înşine. Niciodată nu ne uităm la ceas mai des şi mai palpitant (nici chiar la cursurile şi la seminariile monotone!). Şi totuşi cred că cel mai frumos revelion se petrece la Observatorul astronomic (nu, gastronomic! N.R.). Acolo ai senzaţia că timpul trece prin tine ca la o intersecţie de stradă.

Aici, printre oglinzi (oh, dacă oglinzile ar avea memorie!) lunecă perechi, perechi de îndrăgostiţi şi îndrăgostite ad-hoc, cavaleri rătăcitori care caută mereu o faţă de revelion şi fete de pe margini care ne tulbură cu un reproş melancolic în ochi. Cred că în clipele acestea inimile strălucesc cu puterea unor stele de mărimea întîi.

Numai băieţii singuratici şi misogini (dacă e de conceput aşa ceva?) rămîn izolaţi pe la mese şi beau, beau cu indiscreţie chiar şi paharele vecinilor de tacîm. Dintre ei se recrutează repetenţii fiecărui revelion.

De ce se stinge lumina la ora 24?

Şi vine o oră cînd simţi timpul cu pulsul, îl simţi în rumoarea cuvintelor de anticipaţie, al conversaţiilor de premieră cinematografică, de recepţie interplanetară. Sînt momente fulminante cînd oamenii se grăbesc să-şi ia parcă locurile într-un amfiteatru pentru o fotografie comemorativă, ca momentul solemn dar criptic al intrării în anul nou să-i surprindă în preocupările şi în gesturile cele mai caracteristice. Pentru că există o superstiţie tradiţională prin care se subînţelege că întîmplările de Anul nou ţi se repetă şi te caracterizează vreme de 365 de zile! Nemărturisit, din pudoare şi din... misticism profesional, mulţi şi-au adus cu ei, prin buzunare, un curs, un caiet de notiţe ca să-i prindă ora 24 în condiţii de seră intelectuală — în bibliotecă. Alţii îşi îmbrăţişează languros iubitele şi se gîndesc la verighete şi ceremonii de iarnă ca să-i developeze ora 24 ca la sfatul popular. Unii beau şi mănîncă din nonconformism, premeditînd în felul lor belşugul anului viitor. Alţii cîntă; sînt de la Conservator. Unii ies în stradă, în ninsoare ca „solstiţiul calendaristic" să-i găsească pe bulevard; din obişnuinţă! Ca să nu mai vorbim că de cele mai multe ori pînă la ora fatală drogaţi de muzică, de ritm şi de vin, cei mai mulţi uită de superstiţii şi de hornari şi se trezesc dintr-o dată în noul an ca dintr-un vis.

Şi vine ora stingerii. De unde acest obicei al stingerii la ora 24? De ce? În semn de eclipsă astronomică? În semn de reculegere pentru nopţile albe ale anului care a trecut? Să se fi ars siguranţa tocmai acum? Din pudoare pentru îndrăgostiţii care se confundă în învălmăşeală şi, în frenezia evenimentului, se îmbrăţişează şi se sărută... discret. În acele clipe de „obscurantism" sărbătoresc fiecare îşi pune în gînd un vis care trebuie să se realizeze cum se realizează cînd cad stelele... Unii se gîndesc la examenul de dialectologie, alţii la proiectul unui „bar", unii la piramide şi Tutanchamon... Şi, în sfîrşit, imaginaţi-vă repetenţii! Pentru ei anul nou e tot un an vechi! Şi cu asta basta!

La ora castraveţilor muraţi şi a ciorbei de burtă

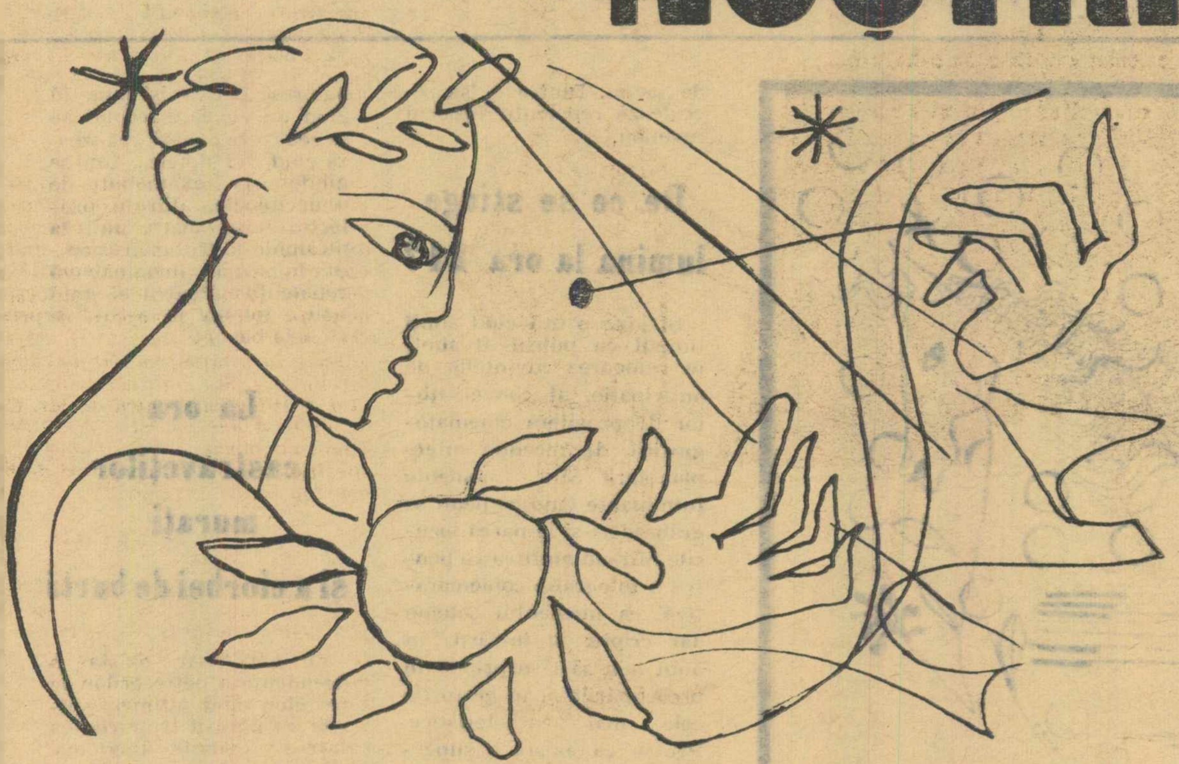
O, dacă n-ar exista o decadenţă a petrecerilor de revelion cînd ultimele spirite au părăsit trupurile ca într-o expiaţie unanimă, cînd de atîta rîs ne-au rămas riduri pe faţă ca în hîrtie creponată şi în oglinzile sparte în ţăndări! Oh, dacă n-ar exista oboseala romană a... vomitoriilor, tangoul lasciv şi somnolent de la sfîrşit, cînd îndrăgostiţii leşină unii spre alţii sau pur şi simplu dorm... Dacă n-ar exista sentimentalii răzbunători gata să pună mîna pe o sticlă de bere ca pe o bombă incendiară a unui scandal numai pentru că li s-a cerut partenera la dans. Şi dacă n-ar trebui să intervină cei de la asociaţie şi de la U.T.C. ca să calmeze spiritele, ce dracu, măi, tovarăşilor, măi! „Hăi, hăi!" Şi apoi zorile. Ce dezolante sînt mesele goale după un ospăţ, cu ultimii convivi devorînd plictisiţi castraveţi muraţi, gîlgîind pahare de vin goale pe jumătate şi fumînd ultimele chiştoace... Şi pianistul cu clapele cariate de atîta sinceritate... artistică. Şi saxofonistul, în instrumentul căruia un mucalit a turnat, într-o clipă de neatenţie, o sticlă cu vin. Şi contrabasistul a găsit în cutia contrabasului o studentă dormind, s-a speriat şi a închis-o la loc părăsind sala cu instrumentul sub un braţ şi cutia sub celălalt.

Cineva se priveşte în oglindă şi nu se mai recunoaşte.

A mai trecut un an! Cum trece vremea, domnule...

Adrian DOHOTARU

URARE PROFESORILOR NOȘTRI

Desen de Dan CIOCA

LA MULȚI ANI, TOVARĂȘE PROFESOR !

Un obicei de cînd lumea. Și o sărbătoare de felicitări și culori de cîntece și urări. Unii le spun simplu : au venit colindătorii ! Pentru că, toate laolaltă, nu sînt decît niște mesageri ai inimii. Și acești mesageri ai inimii, alții sau aceiași an de an, subscriu la bucuria revederii, la omeneasca bucurie de a trăi. La mulți ani, tovarășe profesor ! Și cum ai putea ca, din noianul de gînduri pe care le-nchini celor dragi, unul să nu-l acorzi aceluia care-ți luminează ochii minții și-ai sufletului ? Există un obicei, o tradiție de-acum, ca în prag și în zi de An nou să bați la ușa dascălului, ca în copilărie : Primiți cu plugușorul ? Bucuroși de oaspeți ? Am venit cu sorcova ! Sau din timp să pregătești răvașe și felicitări, într-un cuvînt, urări de bine și de succese, iar alteori, într-un verb de un umor picant, să-ți așterni gîndul într-un text de estradă care să stîrnească rîsul sănătos, anume pentru o astfel de sărbătoare.

Am încercat să surprindem cîteva din aceste trăiri ale studenților din Timișoara și Cluj în rîndurile de mai jos. Și dacă la aceasta a mai contribuit și fantezia reporterului, dați-i voie, o dată pe an, să-l fure condeiul.

ÎNTRE PLUGUȘOR ȘI SORCOVĂ

Ce ne facem ? Dacă nu-s acasă ? Poate petrec revelionul la prieteni, poate la Universitate... Să fi trecut mai întîi pe-acolo. Dar, nu ! Se urează același plugușor, plugușorul lui Ion Velican din anul II, de la Filologie : „Aho, aho, copii și frați / Stați puțin și nu mînați / C-am ajuns pe înnoptate / Chiar la Universitate / Și cum o văzurăm plină / De studenți și de lumină / Am intrat și noi flăcăi / Să sunăm din zurgălăi" și se termină cu „Cadrelor didactice / Urături mai practice / Fericire-n căsnicie / La catedră, bucurie" etc...

Trebuia să facem unul al nostru, pe cinste, să se cutremure ferestrele decanilor, și prorectorilor, și asistenților. Unul ca la noi, la Timișoara. Să se cutremure de vers și de pocnete de bice, dar de-asta nu ducem lipsă, și de-ndîrjirea buhaiului, dar și cu ăsta sîntem în ordine; ia dă-i tonul Vasile, buun, merge ! Dar versurile, măi, ar fi fost grozave dacă erau special pentru profesorii noștri că merită să ne gîndim la ei, și nu numai în sesiune, cum fac unii, să nu le spunem pe nume, ca să nu le meargă prost la anul, sau cum zice plugușorul lui Velican, apropo de... dar știi și tu „Am dori la seminare / Să mai ieșim din tipare"... Uite, păcat că nu-s poet, dar aș fi pregătit ceva care să sune ca o prietenie mare, ceva care să dezghețe zăpezile cu căldura din inimi pentru ei, ceva...

— Ceva să nu-ți vină să crezi ! Sînt stinse luminile la profesor.

— Atunci e miezul nopții, omule, și Anul nou ne-a apucat pe drumuri, ca între două examene pregătite în pripă. Așa că, direcția — Universitate. Și nu fii trist ! Intenția noastră a fost măreață, dar mîine, în zori, plecăm cu sorcova, așa cum o știm de la moșii noștri, și fă și tu deosebirea : una e să zici plugușorul la fereastră și să-l auzi pe profesor — „Bravo, nu mă uită băieții !" și alta e să sorcovești pe concret și să-ți șoptească la ureche : „Mai încet, Vasile, n-o lua ca la examene, că nu mă duci". Și să te aibă în vedere !

SĂ FIM OPTIMIȘTI

Ce n-aș fi dat ca printre bănuiții acestui răvaș să figureze și numele meu ! Parcă-i și aud pe tovarășii noștri rectori : E scris de șeful comisiei culturale, ori de Valea Iuliu, sau Mircea Tomoioagă, ori de Vasile Filip, ori, dar ce contează ! E de fapt o urare și gata ! Nu că ar fi grozavă, dar e sinceră : „Spor la muncă, sănătate / Și în anul ce-o să vie / Un prilej de bucurie / Să vă fie / Audiențe cu studenți / Eminenți".

Și nu știu cum se face că le-au descoperit în același timp de parcă s-ar fi înțeles la plăcinte și la paharul pe care, sînt sigur, îl închină și în cinstea mea. Dar cu audiențele, să nu zic într-un ceas rău și să-ncep seria în 67 : Știți, tovarășe prorector, am venit pentru, pentru, și să uit pentru ce, ca să-mi aduc aminte de reexaminare. Nu, doamne ferește, să fim optimiști : „audiențe cu studenți-eminenți". Așa-i, tovarășe prorector ? Așa-i, tovarășe decan ? Am gîndit la fel, de parcă eu cu mîinile mele aș fi scris răvașul...

UN GÎND PENTRU DUMNEAVOASTRĂ

Poșta ! Și zeci de uși din Clujul universitar se deschid și se-nchid. Prima scrisoare pe 1967 ! Să fie cu noroc ! „Bună dimineața, tovarășe profesor ! Am notat un gînd pentru dumneavoastră, un gînd care se poate mărturisi odată la un an. Nu mi-l luați în nume de rău. Vreau să vă urez tinerețea anilor mei pentru mulții dv. ani de studiu și roade. Și aceasta pentru că nu o dată mi-ați schimbat tristețile în zîmbet și timiditatea în verbul îndrăznelii. Vă sînt îndatorat — cu munca mea. Vă sînt recunoscător pentru ceea ce ați făcut pînă acum. La mulți ani ! Și într-o zi să vă văd pășind pe porțile Academiei, simplu, firesc, ca acum pe porțile facultății noastre".

O scrisoare obișnuită e semnată de Mihai Mitea, de la Facultatea de medicină veterinară, o scrisoare ca atîtea altele pe care profesorii le primesc în zi de An nou de la studenții lor — simbol de prețuire.

UN INTERVIU POSIBIL

Reporter : O amintire frumoasă din anii de studiu nu aveți ? Una emoționantă și care să-i bucure pe cei datorită cărora astăzi sînteți doctorul Mihail Dragomirescu ?

— Am, bineînțeles, dar sînt responsabilul formației de estradă a Institutului de medicină din Timișoara, mai bine zis, responsabilul textului formației.

— Ei, și ? Dacă vă e mai simplu, poate ne citați ceva din spectacol.

— Să vă citez ? Iertați-mi impolitețea, dar, uite, în cîteva clipe începem și vă puteți alege ce credeți de cuviință. Știu că nu e de loc surîzător ca în timp ce alții rîd în hohote și aplaudă, o să fie aplauze, și la revelion spectatorii sînt mai darnici ca în alte dăți, dumneavoastră să vă luați notițe ca un student conștiincios. Dar de, fiecare cu meseria lui...

M-am instalat comod, cu bloc-notesul la îndemînă, sub ploaia de confeti, care-mi stînjenea ochelarii și am așteptat cu răbdare : unu, doi, trei... c o r t i n a !

De la început m-am molipsit de hazul general, de muzica vivantă și de textele pline de umor care te purtau prin toate peripețiile vieții de student, cînd, deodată, este anunțat textul : „Amintiri despre profesorii noștri" — interpretează Lucian Gurguță — și încep să notez mecanic. Sper că nu mi-a scăpat nici un cuvințel, așa că redau întocmai cele auzite, minus gesturile și avalanșa de hohote, pentru care încă nu s-a găsit vreun semn care să le reprezinte : „În sfîrșit, a trecut și examenul de admitere și iată-mă student în anul I, cu bon de masă și 11 fete în grupă. Era o plăcere să vezi ce liniște domnea, mai ales că eu eram timid și nu știam cum să încep, acum am progresat, nu mai știu cum să termin.

Primul curs la care am asistat a fost la biologie, unde profesorul tocmai ne spunea că — **țesuturile trăiesc prin interdependența pluricelulară interdirijată a interrelațiilor semiabortive**. N-am înțeles mare lucru pe-atunci, acum am înțeles, dar altfel, și Anul nou să vă găsească într-o interdependență de bună dispoziție, cum ne-ați găsit pe noi atunci, la curs. La fel și pe nea Ioniță, laborantul, care a doua zi, la chimie, însoțit fiind, ne-a spus : „Eu și cu domnul profesor vă rugăm să nu fumați în sală. Zice : Dragii mei, cel mai important lucru în chimie e carbonul, restul e vax, numai să nu spargeți eprubetele". Noroc că asta a fost treaba comisiei de inventariere.

Și pentru că tot a venit vorba de chimie, nu putem trece cu vederea urarea sinceră pe care studenții au făcut-o decanului lor — Zeno Gropșeanu : „Fericire-n viitor / Iar exemplul să vă fie / Pentru munca la chimie / Catalizator".

INSTANTANEE

A găsit-o sub ușă. Aștepta discretă acolo. A răsucit-o cînd pe-o parte, cînd pe alta. „Felicitarea lui Ion Cheleșeanu. Îi cunosc scrisul, întotdeauna e grăbit și-i umblă mintea-n versuri. Dar e frumos din partea lui. De data asta a fost mai zgîrcit ca de obicei. Două rînduri : Cîte fire în mustață / Tot atîția ani de viață".

Și profesorul Petru Mecea, de la Facultatea de medicină veterinară din Cluj, își mîngîie instinctiv mustața bogată. „Ei, da, e o urare. Numai că studentului meu nu-i pot ura același lucru. Găsesc eu ceva pînă la sesiune !"

Marta CUIBUȘ

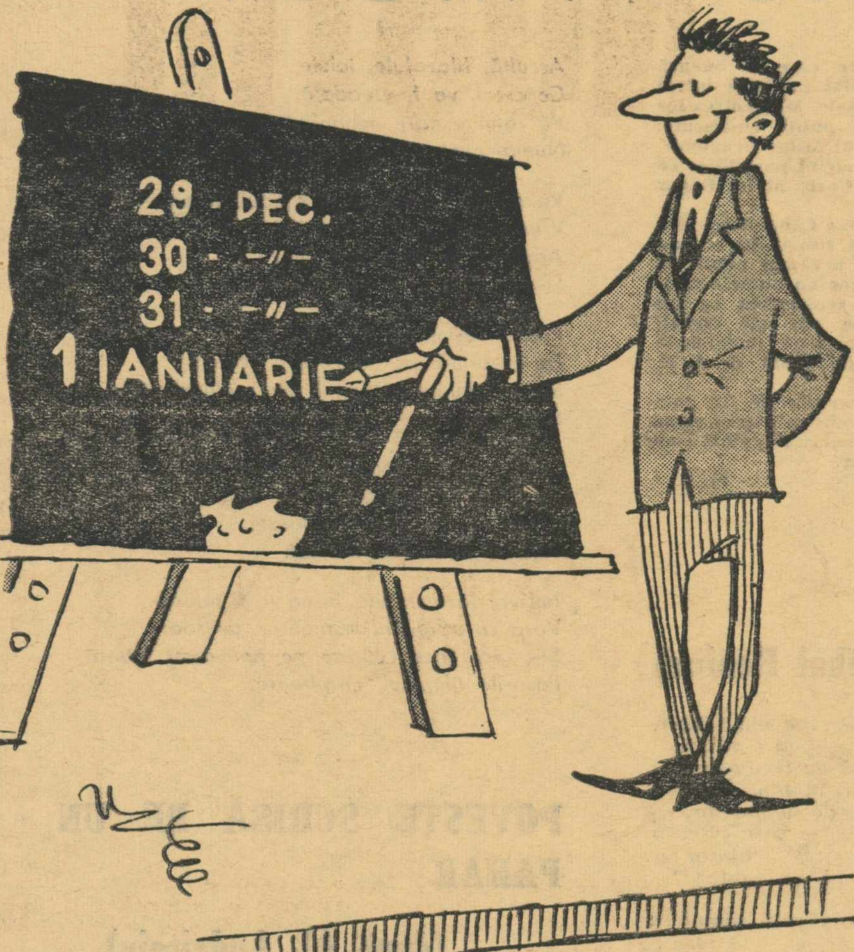
— Cum să iau examenul cînd profesorul e rapidist...

— ?

— Cică de ce am trecut și stadionul Dinamo la ctitoriile lui Ștefan cel Mare.

Desen de N. CORNELIU

PENTRU CONTINUA ÎMBUNĂTĂȚIRE ȘI RIDICAREA PE O TREAPTĂ SUPERIOARĂ A MUNCII DE ORGANIZARE A REVELIONULUI!

ÎNTÎLNIREA UNUI DELEGAT DE AN

Afară ningea asemenea studiului individual: continuu și temeinic. El se uita în susul străzii, dar ea nu se vedea. De altfel ar fi trebuit să vină din partea opusă; din obișnuință însă el nu se uita decît în sus, într-o direcție ascendentă. Întîrzia. Se enervă ca atunci cînd trebuia să-și facă autocritica dar îi trecu tot atît de repede. Neseriozitatea ei era o nouă și evidentă manifestare a nepăsării condamnabile cu care privea necesitatea punctualității. Se putea observa că între întîrzierea la ore și întîrzierea la întîlniri există o interdependență incontestabilă, sau indisolubilă, că nepregătirea la timp pentru întîlniri se manifestă mai apoi în nepregătirea pentru examene. Într-adevăr, ea avusese an de an două-trei restanțe, dar el o iubea totuși.

Măcar în noul an calendaristic — își spuse — ar trebui ca ea să-și modifice profund concepția despre viață și să nu mai poarte rochia aceea mov, care nu cadrează cu un păr blond ca al ei. Privi la ceas ca atunci cînd aștepta ca cineva să termine de vorbit în ședință. Tovarășa lui de întîlnire întîrzia cu hotărîre. Vru să acționeze ca opinia colectivă — pe loc și prompt — și să plece singur dar apoi se gîndi că nici opinia nu acționează întotdeauna și se răzgîndi. Își dădu seama că așteptînd-o în condițiile acestea dădea dovadă de perseverență. Vru să se felicite dar avea o mînă ocupată cu florile și trebui să renunțe. Nu știa ce să facă. Se impunea o hotărîre. Îi lipsea însă un plan de acțiune. Spontaneitatea se ciocnea în el cu organizarea.

Ea de obicei ori venea întreagă ori de loc, ori era statuară, adică nu — statutară, ori nu era. Și atunci se amîna întîlnirea pentru o dată ce se anunța ulterior. Dar acum?

Să se ducă singur la revelion? Nu cadra cu imaginea generală pe care și-o făcuse despre el. În ciuda largului său orizont — intelectual, profesional, științific — nu izbutea s-o zărească pe ea nicăieri. Asemenea zăpezii elanul său tineresc, entuziasmul și pasiunea sa începeau să se topească văzînd cu ochii. Dar iat-o că apare.

— La mulți ani, dragul meu, îndrăznește să spună ea, după ce a întîrziat atît.

Trecîndu-i cu vederea pentru ultima oară — sau aproape ultima — el îi spuse:

— În numele meu personal țin să-ți mulțumesc și doresc să sper că sînt în asentimentul tău dacă voi propune să ne grăbim pentru că ora este înaintată; propun de aceea să sistăm explicațiile pentru altă dată întrucît e tîrziu și ca să nu mă mai repet și să fiu scurt o să ne explicăm anul viitor. Dacă totuși mai ai ceva de întrebat sau completări?

— Nu, zise ea.

— Unanimitate — conchise el.

Și plecară.

A. B.

TOASTUL PRINCIPALULUI FACTOR ORGANIZATORIC

E ora 4 dimineața. Unii studenți, a căror conștiință se arată mai puternică decît orice tentație, încearcă încă de la ora 0.01 să plece pentru a nu întîrzia peste măsură la cămin. Necăjiți că nu reușesc își îneacă amarul cu încă un pahar de vin, ultimul! (înaintea ultimului!), după care vor pleca în mod categoric. Adică nu, categoric!

— Liniște, tovarăși! răsună deodată o voce puternică. Șeful comisiei noastre culturale, principalul factor organizatoric al acestei nopți recreativ-distractive, pe care am petrecut-o în colectiv, va ține un toast pentru a trage concluziile revelionului astfel încît în 1967 să putem realiza manifestări și mai reușite.

— Va pune adică punctul pe... hîc! completă cineva.

— Dragi colege, zise vorbitorul anunțat. Dragi invitate, dragi colegi, stimați tovarăși. Voi fi scurt. Trebuie să recunoaștem tovarăși că în aceste clipe mai sînt totuși unii, puțini la număr, ce e drept, care în momentele cînd toți colegii lor petrec, stau și învață. Prin însăși atitudinea lor se situează în afara noastră și noi cu toată hotărîrea ne exprimăm convingerea că acești studenți își vor da seama acum, măcar acum după ce-a trecut și ceasul al doisprezecelea, că însușirea materiei trebuie să se facă temeinic, sistematic, zi de zi, dar nici chiar așa. Pentru că, în cazul în care toți ar învăța pe întreg parcursul timpului lor liber, atunci ne întrebăm cu justificată nedumerire, ne întrebăm tovarăși, comisia culturală pentru cine ar mai organiza acțiuni interesante cu un profund conținut recreativ-distractiv ca aceea la care ne aflăm acum? Să învățăm, tovarăși, și în 1967, dar nu în timpul liber, pentru a nu stînjeni activitatea comisiei culturale!

Și așezîndu-se, în aplauzele tuturor, spuse adjunctului său:

— Întrucît revelionul cade numai o dată pe an, e evident că cel puțin în acest caz nu vom fi criticați că nu organizăm asemenea manifestări mai des.

A. B. C.

O LUCRARE CU FINALITATE

— O lucrare interesantă, cu aplicații practice?, îmi repetă întrebarea responsabilul cercului științific de automatică. Noi nu abordăm decît teme cu finalitate practică. Vi-l recomand în această direcție pe Icsulescu I. din grupa 3324, anul III.

Și iată-l pe Icsulescu I: un tînăr înalt, zvelt, costum negru, cravată argintie cu buline, tuns și ras proaspăt, politicos. Cînd a deschis gura să-mi explice am simțit că din el vorbește omul de știință.

— „Studierea automatismului în mișcarea uniform-accelerată a planetei Terra pe o perioadă de 3 000 de ani cu aplicații la calcularea exactă a momentelor speciale", mi-a prezentat ultima sa lucrare.

— Copleșitor, am recunoscut. O cercetare la scară planetară, pe durata cîtorva milenii.

— Timp și spațiu, eternul și infinitul într-o singură lucrare de cerc științific. Observați, nu-i așa?

— Observ și mă bucur pentru dumneavoastră. Cu atît mai mult cu cît din titlul însuși rezultă utilitatea ei pentru calcularea anumitor momente speciale, desigur, importante.

— Bineînțeles bineînțeles... După cum se poate constata, cel puțin în ultimii 3 000 de ani în mod automat o zi a urmat după altă zi.

— Ar fi putut urma unei zile altceva decît o nouă zi?

— Știința cere rigoare și exactitate. Tot ce putem spune e că nu s-a observat o altă continuare a procesului. Poate există, poate nu. Tot ce știm e că deocamdată, accentuez deocamdată, automat, și subliniez automat, o zi urmează după o altă zi. Pe baza acestui fapt am putut stabili cu precizie apariția diverselor momente speciale.

— De pildă?

— De pildă, peste două zile, la 31 decembrie, va fi revelionul.

— Sînteți sigur?

— Absolut. Lucrarea mea are anexat un tabel în care se arată pe baza calculelor că posibilitatea ca 31 decembrie să nu cadă înainte de 1 ianuarie e atît de mică încît nu merită să fie luată în considerație.

— Dacă totuși nu va cădea?

Rămase cîteva clipe pe gînduri. Apoi îmi replică cu vocea fermă:

— Nu se poate. Am calculat bine.

A. B. C. D.

ANTE REVELION ȘI...

În sediu, să tot fi fost șase seara, tăiai fumul de țigară cu cuțitul; de mai bine de cîteva ore se dezbăteau propunerile pentru programul de Anul nou, propuneri selecționate dintr-un sondaj al masei de studenți.

— Într-adevăr, credeți că-i potrivit să inițiem un concurs de epigrame? — interveni ca de obicei în discuție tovarășul Patratu, în timp ce degetele-i lungi pocneau ușurel, dar nervos, pe coperta unui dosar pe care scria „Probleme în legătură cu organizarea revelionului". Mă rog, dar ce tematică are? Cum, n-ați fixat așa ceva? Lucrurile acestea minuscule, chiar dacă sînt minuscule, trebuie să reflecte viața și preocupările studenților din facultatea noastră, să combată lipsurile satirizînd, dar în același timp să evidențieze aspectele pozitive ale muncii.

★

Tovarășul Patratu privi un carnet și scoase un suspin de ușurare: au fost trasate sarcinile concrete, au fost stabilite toate răspunderile.

Nae a început să tremure de-a binelea, de disperare. Și de atîta tremurat, pensula pe care o ținea în mînă începu să dîrdîie și ea, împroșcînd pe podea stropi de vopsea. Cu ușoară plăcere tovarășul Patratu privi efectul propriilor sale cuvinte și, spre a vedea cîtă înțelegere poate să manifeste, schimbă tonul.

— Nu-ți spun să refaci materialele de pavoazare în întregime. Uite, papagalul acela din colț, costumul din dreapta fiind frumoase se pot păstra. Dar de ce omule atîtea flori portocalii într-o ghirlandă? Iar masca asta pentru mine... Cum vrei s-apar eu cu ea în mijlocul studenților mai mici?

— Le-a văzut și tovarășul președinte...

— Și vrei să-mi spui că n-a luat poziție? Că a fost de acord să mutilăm peste 100 de fețe proaspete, de chipuri inteligente, punîndu-le pe obraz asemenea grozăvii, să imprimăm Anului nou 1967 o amprentă grotescă? Tovarășe Nae!!! Ceea ce încerci dumneata să demonstrezi — confecționînd măști caricaturale pentru majoritatea tinerilor din sală — este o teză falsă! Numai unii constituie elemente negative, cu două fețe, și aceștia reprezintă cazuri izolate. Și dumneata generalizezi! Vei fi tras la răspundere, tovarășe Nae!

★

Mai erau cinci minute pînă la miezul nopții și tovarășul Patratu ardea de nerăbdare să ciocnească un pahar de vin. Ah, acum cînd se vor stinge luminile și gongurile vor bate de douăsprezece ori vestind noul an și cînd va apare surpriza... Da, surpriza. Deodată simți că i se oprește răsuflarea, un val de căldură toropitoare îl cuprinse brusc iar fața îi ardea ca o vatră de jar. Cum de nu și-a dat seama... N-are revelionul plugușor. Un plugușor „pe specific", cu buhai, pocnituri de bici, mă rog, după indicații.

...POST REVELION

În noaptea dinspre 31 decembrie 1966 și 1 ianuarie 1967, în incinta cantinei Zorzonești, a avut loc petrecerea de Anul nou. Datorită preocupării continue a tovarășului Patratu și muncii depuse de colectivul de organizare petrecerea s-a bucurat de un frumos succes. S-au consumat un număr mare de purcei fripți, sticle de vin și sifon, prăjituri ș.a.m.d.

În urma unei analize profunde a evenimentului, s-a evidențiat faptul că tovarășii desemnați să se îngrijească de reușita revelionului și-au îndeplinit sarcina cu spirit de răspundere, oferind studenților un program cultural distractiv, bogat, atractiv. Astfel putem aminti parada măștilor, un interesant concurs de epigrame, un concurs „cine știe, cîștigă", un simpozion pe tema „Studentul, factor important în însușirea profesiei alese", demonstrații de dans, susținute de membrii cercului de dans modern, și altele. Alternativ, cele două orchestre ale facultății au cîntat pentru studenți, iar membrii formației de teatru au prezentat scene din spectacolul „Al doilea război punic" pe care îl pregătesc pentru trecerea în revistă din anul 2 000.

Trebuie să recunoaștem însă că s-au înregistrat și o seamă de lipsuri. Nu totdeauna orchestra a cîntat suficient de tare, stația de amplificare a bîzîit din cînd în cînd, iar electricianul n-a putut interveni cu operativitate, nefiind găsit cu nici un chip. Nu a fost prezentat un plugușor pe specificul facultății. Uneori gălăgia produsă de cei înscriși la concursul de dansuri a fost supărătoare iar un tovarăș nu a găsit, la dansul inimioarelor, parteneră.

Cauza acestor lipsuri constă în primul rînd în slaba preocupare a membrilor unor colective pentru realizarea programului de revelion. O altă cauză este aceea că tovarășul Patratu în unele cazuri a muncit de unul singur, sectar, și prin urmare nu a putut suplini, cu toate eforturile pe care le-a depus, activitatea fără simț de răspundere a altor tovarăși.

Pe viitor va trebui să se acorde o mai mare atenție stilului de muncă, continuei lui îmbunătățiri. Va trebui, de asemenea, să se remedieze aceste deficiențe, astfel încît dacă e posibil să se înregistreze un salt.

X. Y. Z.

REVELION

PATRU PARODII

Popularitatea și prețuirea unanimă de care se bucură poezia lui Mihu Dragomir și a lui Nicolae Labiș au intrat de mult în reflexul vieții noastre spirituale. Moștenirea lor literară cuprinde însă și aspecte mai puțin cunoscute. Astfel, între multele inedite datorate lui Mihu Dragomir se numără și versurile de mai jos din ciclul parodiilor ce au avut ca punct de plecare celebrul „Corb" al lui Edgar Allan Pöe.

Sub pseudonimul Andrei Ioniță, Nicolae Labiș deschidea în urmă cu 11 ani o rubrică de cronică rimată în revista „Tînărul scriitor". Deși această rubrică a rămas numai la parodiile pe care le reproducem mai jos cu numele adevărat al autorului, Nicolae Labiș era recunoscut ca un temut autor de parodii încă din primele zile ale venirii sale la Școala de literatură „M. Eminescu" (octombrie 1952), cînd o lungă parodie a sa la un poem de A. E. Baconski circula în manuscris.

Incluzîndu-le în sumarul acestui număr de An nou, punem la îndemîna cititorului student cîteva pagini valoroase ale acestui gen pe care cei doi neuitați autori l-au ilustrat, fie și sporadic, cu mult succes.

N. S.

Mihu Dragomir

CORBUL
(în traducerea lui Mihai Beniuc)

Stînd ca lotrii-n noaptea-adîncă, cînd pe om tristeți mi-l mîncă,
cărți citeam în limbi vreo nouă, fără de traducător,
moțăiam și eu, ca moții, cînd ce-aud în toiul nopții?
Bate-o botă-n blana porții — porții de nemuritor.
— „Trebuie că-i vreun șogor — zis-am — care cere-un ajutor!
Vrea, prin Fond, un ajutor!"

Spaimei, deci, i-am spus o leacă cum că-n mumă-sa să tacă
și-am grăit: — „Pătrunde-nlontru, bagă-te, nu fii fătos!
Mă pălise-o țîră somnu, mai dormeam și eu, ca domnu,
și bătut-ai ca neomu, no, bătut-ai prea sfios!"
Și-apoi că deschisam poarta, cum îi felul meu, fălos.
Beznă doar, mă rog frumos!

CORBUL
(în traducerea lui Miron Radu Paraschivescu)

Șucărit, gineam prin noapte, stelele babane coapte,
fraierit de trei lovele, de-un gagiu cam cartofor.
Soileam, ca dălhăucii, cînd de-odată-aud papucii
cineva tîrșea papucii lîngă cortul meu, ușor.
E-o gagică, vreo gagioală — m-am gîndit — cerșind amor.
Doar cu mine vrea amor.

„Măi stăncuțo, am spus, pe plajă lasă-te acum de vrajă,
ia cardește-aici la mandea, ca la fanții de obor,
unde s-a ușchit gagica de nu știu de ea nimica,
ah, mînca-i-aș lingurica, s-o iubesc pînă-o omor!
Care-i cortul unde-și pupă vreun nasol de carditor?"
Corbul spuse: La obor.

Nicolae Labiș

CU VEȘNICIA
(după A. E. Baconski)

Teiul este mare,
Teiul se clatină tare,
Pe-aici un poet și iubita sa
Au suspinat sub tei cîndva.

El a scris versuri frumoase
Despre stele și probleme numeroase,
Despre Cosmosul ce se mișcă mereu
(Cam în genul în care scriu și eu)
Iar ea, rotind în păru-i un inel
Scria versuri despre el.

Ascultă, filozofule, teiule,
Ce crezi, va fi vreodată,
Va rămîne oare nemuritoare
Numai pentru că a scris despre mine, o fată?

Va culege frunza ta cu gîndul la mine
Vreun poet sau vreun băiețel
Așa cum eu îți culeg frunza
Și-o pun la presat în portofel?

Răspunde-mi, va fi, Teiule?
De ce-ai rămas albastru și tăcut?
Știu că nu-mi răspunzi din prejudecată
Bănuind că voi deveni încrezut.

Știu că după moarte voi avea expoziție
La Casa Scriitorilor sau la Palat
Și vor păți-o ca Macedonski
Toți cei care m-au criticat.

Îmi vor face statuie, iarna va fi ninsă,
Vara va sclipi în despletirea de soare
Și-și vor face cuibare pe palma-mi întinsă
Păsările timpului, ciripitoare.

POVESTE SCRISĂ PE UN PAHAR
(după Al. Andrițoiu)

Luna parcă-i un pahar de vin,
Stelele-s alune — milioane
Deci să bem, prieteni, un pelin,
Ronțăind alune-americane.
Nu sînt eu ca Charles d'Orleans
Priceput la vin și la mîncare
Însă într-al chefului balans
La nevoie scriu și pe pahare.

Mult mi-i drag aicea să lucrez
În această cîrciumă bețivă —
La iuțeală îmi imaginez
Cum e-o nuntă într-o colectivă.

Labiș parcă-i ginere frumos,
Drăgălașul Covaci parcă-i nașul,
Pe cînd eu, nici eu nu-s mai prejos —
Sînt de unul singur, eu nuntașul.

Ce frumos e cerul caldei nopți!
Calda noapte cît e ea de mare!
Parcă-aud cum sfîrîie la moți
Hălcile de carne în frigare.

Fetele la mese-mi fac din ochi,
Unele-mi fac semn chiar cu batista...
Mîndre-s, nu le fie de deochi
Și-s nurlii, trăsnească-le precista...

Eu vă las, prieteni, pentr-un ceas
Una a ieșit zîmbind pe ușă...

. . . .

Tot aici erați? Tot la taifas?
Se arată zorii de cenușă.

Luna parcă-i un pahar golit,
Coji de stele se mai văd pe-afară...
Am rămas cu gîtul ars, coclit,
Buza mi-i uscată și amară...

AMINTIREA UNUI REVELION À LA GRECQUE

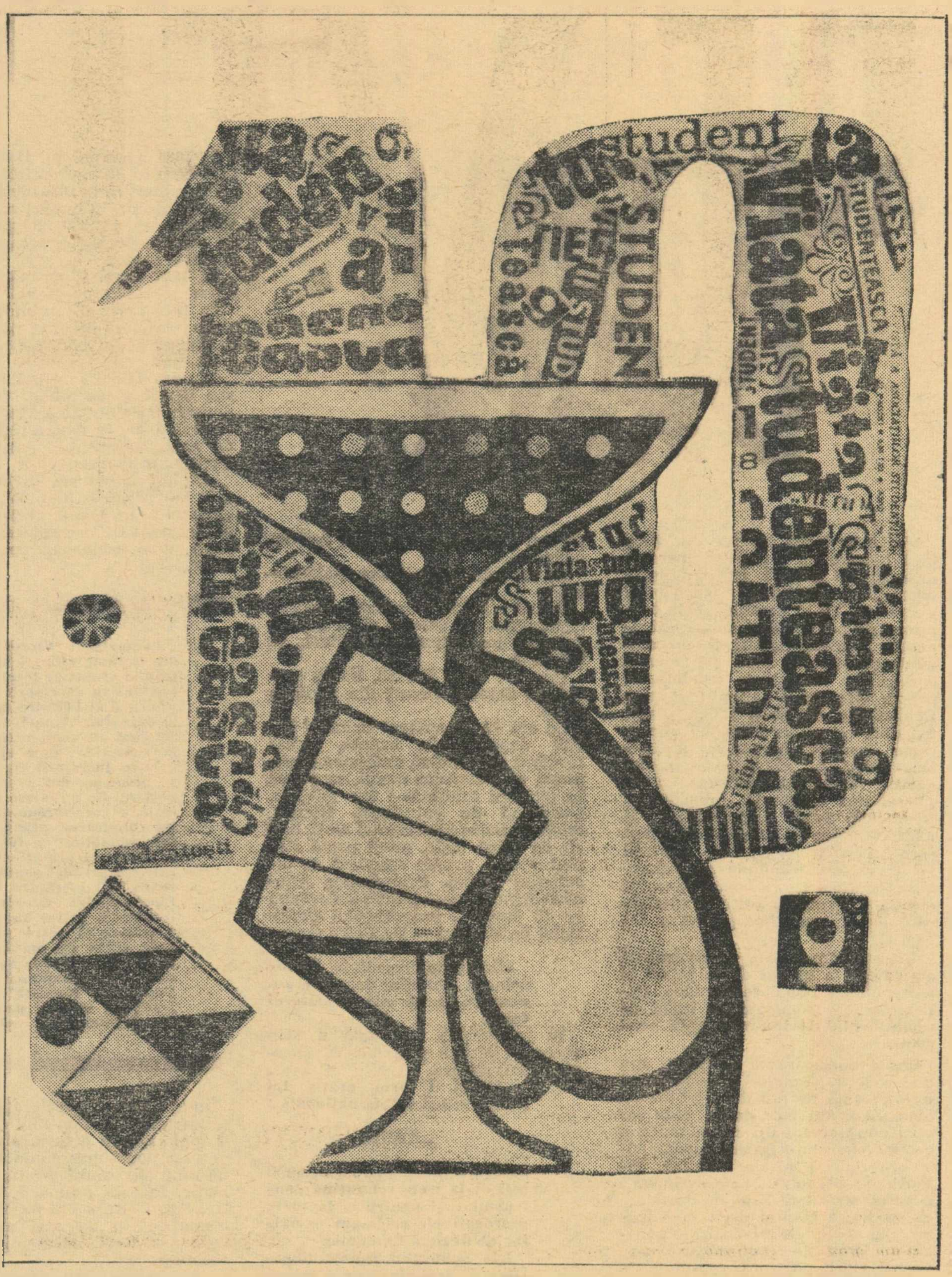
Se spune că puțin mai înainte, de pildă la grecii antici, schimbarea anului se sărbătorea primăvara, pe la începutul lunii martie, pare-se, dar despre aceste revelioane nu vă pot povesti nimic din simplul motiv că încă nu eram student pe atunci. Se pare că nu erau nici alții studenți. Nu erau de loc studenți. Ce viață și ce revelioane puteau fi acelea fără studenți, numai Zeus știe. Cică pe vremea aceea se învăța în aer liber, copiii grecilor stăteau turcește pe iarbă și ascultau un fel de dialoguri platoniene. Nu erau cataloage, deci nu erau nici absențe. Fără cataloage nu erau, bineînțeles, nici note, bune sau rele. Nici notele do, re, mi... pentru că atunci se cînta după ureche și nu ca acum după cum îți cade biletul. Căruia nu avea mintea sănătoasă i se sacrifica corpul sănătos și invers. La absolvirea „grădinii" (adică a aerului liber) nu se dădeau diplome și nu se făceau nici repartiții, în provincie sau în cetate. Cum nu era decît un singur profesor înțelept, ori îți plăcea și era bine, ori nu-ți plăcea și era rău. Nu-l puteai compara cu altul, nu puteai chiuli de la dialogul lui ca să te duci la dialogul altuia și, bineînțeles, invers.

Studenții, ca să zicem așa, învățau la umbra măslinilor și în timpul cursului sau în cursul prelegerii mîncau poame sau le priveau cu jind, de unde s-a născut expresia „cazi măslină mălăiață", din care măslina a fost mîncată și ca să nu rămînă locul gol a fost înlocuită cu o pară, ca să pară expresia bună și iute ca para focului.

Am uitat să vă spun că pe atunci nu se luau notițe. Nu pentru că ar fi fost cursuri tipărite la toate obiectele, nu de asta, ci pentru că nu aveau hîrtie. Numai lucrările de diplomă, iar ca să le zicem așa, erau scrise pe piei de vițel. Viței se sacrificau în următorul fel: carnea se destina acelor care îi tăiau și frigeau, fumul se destina zeului respectiv, iar pieile se argăseau și preschimbau în pergamente, dintre care unele se mai păstrează și astăzi. Însă vițeii, care au scăpat de sacrificiu, nu se mai păstrează.

Ion HENEGARU

FILOI
— I vedei
FIZIC
ARTI

„VIAȚA STUDENȚEASCĂ" LA 10 ANI

Octombrie 1956. În centrele universitare ale țării au loc pregătiri febrile pentru crearea primelor asociații studențești.

Decembrie 1956. În această atmosferă de efervescență și entuziasm, într-un birou al Casei de cultură de pe Calea Plevnei se elabora primul număr al „Vieții studențești", revistă a asociațiilor studenților din România. Crearea asociațiilor și editarea unei reviste centrale studențești constituia încă o mărturie a grijii permanente pe care partidul și guvernul o poartă tineretului universitar, educării și pregătirii lui pentru marile sarcini ale construcției socialiste.

Salutată de la început cu încredere de mari personalități ale științei și culturii noastre — Mihail Sadoveanu („Sînt bucuros că tineretul universitar pornește o activitate pe care de mult o așteptam".), Camil Petrescu, Tudor Arghezi, Grigore Benetato și Iorgu Iordan — „Viața studențească" ieșea de sub teascurile tipografiei sub semnul următorului preambul din editorial: *„Prenumele nostru este „Viața..." și ea, realitatea zilelor noastre, este cea care ne călăuzește în alcătuirea revistei. Stăpîna noastră este tocmai această viață, aceste realități dragi făurite prin efortul poporului..."*.

A trecut un deceniu. Revista noastră s-a străduit să țină pasul cu evenimentul cotidian al vieții studențești, să devină o tribună a opiniei publice universitare, cu o contribuție tot mai eficientă la educarea și pregătirea multilaterală a tinerei intelectualități. O dată cu creșterea numărului studenților, a exigențelor spirituale și estetice, revista a trecut treptat de la o apariție lunară la una bi-, lunară, iar de un an la o periodicitate săptămînală. Astăzi, la al 209-lea număr, redactori, colaboratori și cititori ai „Vieții studențești" încercăm deopotrivă sentimente de recunoștință și de angajare entuziastă față de conducerea partidului pentru preocuparea plină de grijă, pentru îndrumările și indicațiile prețioase menite să ridice prestigiul publicației noastre, să o facă din ce în ce mai apreciată de cei cărora li se adresează.

Datorită acestei ambianțe politice și spirituale, denumirea de revistă studențească nu e numai indicele editării sale de către Uniunea Asociațiilor Studenților din Republica Socialistă România, ci și semnul ancorării ei în realitatea universitară. În cele mai bune și mai inspirate pagini ale noastre își afirmă cu vigoare prezența tineretul studios, cu strădaniile și frămîntările sale, cu bucuriile și amintirile frumoșilor săi ani de studenție. Numeroase pagini de reportaje, anchete și dezbateri pe diferite teme situează studențimea noastră în confluența izbînzilor construcției socialiste din România, vin să contureze imaginea unor viitori intelectuali care se simt legați prin tot ce au mai sfînt de poporul din care se trag, de acest pămînt — leagăn al unei istorii pe cît de zbuciumate pe atît de glorioase și demne.

Printre amintirile pline de romantism și nostalgie cu care pășesc în viață cei care termină studiile universitare, paginile revistei noastre reprezintă parcă un jurnal ilustrat al anilor de studenție, un album al generației lor. Pentru mulți dintre ei paginile revistei s-au deschis cu generozitate, ca amfiteatrele, iar munca efectivă, pasionată, în redacție sau în subredacțiile din centrele universitare a constituit o adevărată studenție în ziaristică. Numele unor redactori și colaboratori ai revistei noastre sînt astăzi nume de notorietate în literatură, în artă, în știință, în presă.

Este firesc ca în asemenea împrejurări sărbătorești să rememorăm împlinirile și realizările colectivului de redacție și de colaboratori ai revistei, îndrumați și sprijiniți îndeaproape de conducerea Uniunii Tineretului Comunist și a Uniunii Asociațiilor Studenților din România.

Ni se pare însă tot atît de firesc și necesar de a stărui totodată și asupra acelor aspecte ale muncii noastre care nu ne-au apropiat îndeajuns de sufletul cititorului student. Ne recunoaștem încă deficitari în investigația tematică a problemelor de stringentă actualitate universitară, precum și a multiplelor aspecte de manifestare profesională, morală și estetică a viitorilor intelectuali ; ne dăm seama că nu reușim întotdeauna să oglindim la cel mai înalt nivel publicistic frămîntările și preocupările studenților și asociațiilor studențești, în pagini de o aleasă ținută grafică, variate și atractive, care să facă din fiecare student un cititor frecvent al revistei și un colaborator activ al redacției.

Datoria noastră, a celor care lucrăm la „Viața studențească", e mare și trebuie să facem serioase eforturi pentru a fi la înălțimea ei, pentru a răspunde cu maturitate și pasiune, cu talent publicistic și discernămînt sarcinilor încredințate de Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român întregii noastre prese.

Mai sistematic și mai convingător decît pînă acum, „Viața studențească" trebuie să ofere exemplul unei opinii largi cu o puternică înrîurire în formarea unor specialiști competenți, intelectuali de înaltă probitate științifică și morală. Exprimîndu-și cu curaj și combativitate punctul de vedere în toate problemele pe care le ridică viața și studiul tineretului universitar, revista noastră se simte, de asemenea, obligată să-și sporească aportul, ca purtătoare de cuvînt a studențimii, la îmbunătățirea pregătirii universitare, la formarea gîndirii și disciplinei științifice a viitorilor intelectuali. Cu puterea de influențare a mijloacelor publicistice pe care le avem la îndemînă și pe care le vom îmbogăți în permanență, noi avem îndatorirea de a contribui și mai mult la orientarea muncii studenților, la însușirea stilului universitar de studiu, caracterizat prin dezvoltarea pasiunii științifice, a capacității de gîndire și investigare. Va trebui să sprijinim mai eficient studenții în munca de cercetare, în activitatea desfășurată în laboratoare și biblioteci, stimulîndu-le puternic spiritul creator.

În realizarea acestui deziderat nu ne îndoim că ne vom bucura și în viitor de sprijinul prompt și călduros al distinșilor noștri profesori și oameni de știință și cultură, care vor întreține în paginile revistei un dialog viu cu cititorii-studenți, împărtășindu-le acestora gîndurile izvorîte din îndelungata și rodnica lor experiență și activitate de slujitori ai științelor, literelor și artelor românești.

Cu mai multă competență va trebui să ajutăm pe cititori să-și formeze discernămîntul necesar înțelegerii și aprecierii, din punct de vedere valoric, a operelor artei și literaturii contemporane românești și universale.

Este de datoria noastră ca, prin felul cum vom prezenta în paginile revistei marile cuceriri ale tezaurului de gîndire și sensibilitate românească, să le insuflăm cititorilor convingerea pătrunsă de patriotism că aceste valori naționale sînt vital necesare formației lor intelectuale, că ele reprezintă verigi de aur în marele lanț al cunoașterii.

Atrăgînd în activitatea sa un număr tot mai mare de studenți, revista „Viața studențească" își propune să se ocupe mai stăruitor de aspectele multiple ale configurării profilului moral-spiritual al tineretului nostru de pe băncile amfiteatrelor. Fără a ocoli problemele delicate, combătînd cu fermitate toate acele moravuri nedemne de ținuta unui intelectual crescut în spiritul ideilor și idealurilor comunismului, revista noastră se va strădui să devină un prieten apropiat, un confident, public bineînțeles, al fiecărui cititor al său, să inițieze dezbateri de idei asupra unor teme cît mai diverse.

Chezășia viitoarelor noastre reușite stă în îndrumarea plină de grijă a partidului nostru — în fața căruia, cu prilejul acestui jubileu, colectivul redacțional și colaboratorii „Vieții studențești" se angajează să nu-și precupețească energia, pasiunea și talentul în vederea ridicării publicației noastre la înălțimea înaltelor îndatoriri și exigențe pe care construcția socialistă le pune în fața tineretului universitar.

„VIAȚA STUDENȚEASCĂ"

Colegiul revistei „Viața studențească" la apariție:

Redactor șef : **Al. Ionescu.**

Colegiul redacțional : **S. Brand (secretar responsabil), I. Călin (student — Iași), Paul Cornea, M. Cosma (studentă — București), Dorel Dorian, I. Drașoveanu (asist. univ. — Cluj), A. Farcaș (studentă — Cluj), Mihai Gafița, Al. Nichici (student — Timișoara), prof. univ. C. Nicuță, E. Papp (studentă — Tg. Mureș), acad. prof. M. Ralea, prof. univ. N. Sălăgeanu, Ion Teoreanu — secretarul Consiliului U.A.S.R.**

„30 DECEMBRIE '47 – SFÎRŞIT D

MAGAZIN ISTORIC PENTRU DACIA

Nici o perioadă istorică din viaţa ţării noastre nu a oferit oamenilor, în asemenea măsură ca în ultimele decenii, posibilitatea participării conştiente, vii şi nemijlocite la evenimentele politice de maximă însemnătate. Memoria noastră înregistrează de un sfert de veac pe pelicula ei sensibilă momentele zguduitoare pentru viaţa unei naţiuni : intrarea României în cel de-al II-lea război mondial, insurecţia armată, întoarcerea armelor împotriva armatelor hitleriste, eliberarea, primul guvern democrat, reforma agrară, reforma electorală, proclamarea Republicii, actul naţionalizării şi toate cele care au urmat ducînd ţara spre înflorirea ei actuală. Părinţii noştri au trăit frămîntarea accelerată a reliefului istoric, au cunoscut emoţia puternică a ediţiilor speciale care anunţau pe prima pagină un act istoric.

Rememorăm acum, în momentul aniversării a 19 ani de la prima zi a Republicii Populare Române, clipele acelea fremătătoare, grele de semnificaţii, de impresionantă concentrare.

Este o după-amiază de iarnă, una din acele după-amiezi asemănătoare cu alte sute de mii de după-amiezi dinainte şi alte sute de mii care vor veni după aceea. Un cer fumuriu a coborît pînă aproape de acoperişurile oraşului. O ploaie măruntă, înţepătoare şi cenuşie, bate necontenit asfaltul străzilor. Este o atmosferă ce nu poate inspira decît nostalgie, mai apropiată de obiceiurile patriarhale decît de evenimente mari. Ceasul Gării de Nord, ceasul de la Palatul Telefoanelor, ceasul de la Casa de depuneri, ceasul Universităţii bat cu ticăit mărunt şi monoton. Toate ceasurile lumii bat la fel, timpul matematic este peste tot acelaşi, dar timpul istoric are ritmul lui propriu, şi acum, în ziua aceasta de decembrie, îşi accelerează viteza.

„Atenţiune ! Atenţiune ! Peste cîteva minute vom da o ştire extrem de importantă".

Vocea de la radio, gravă şi totuşi emoţionată, opreşte din drum mîna întinsă spre ciocan sau spre osia carului, opreşte gestul mîngîierii materne. Lîngă cinematograful „Scala", unde cu cîteva săptămîni în urmă au fost primiţi festiv cei 700 de voluntari tineri ce au terminat înainte de termen, spre uluirea neîncrezătorilor, a scepticilor, conducta de la Agnita-Botorca, este un magazin de materiale electrice. Lucrătorul meştereşte fluierînd complicatele fire ale unui radio. Îl surprinde la învîrtirea unui buton vocea crainicului şi rămîne încordat, aplecat deasupra aparatului.

„Atenţiune ! Atenţiune ! Regele Mihai I a abdicat, România a devenit Republică".

Cine mai crede că istoria este o muză gravă, senină şi grandilocvent-inspirată ? Cine mai crede că stau în pagina cronicarului şiragul neîntrerupt al veacurilor cu tot clocotul lor ? Învăţatul va trebui să înregistreze de acum nu numai evenimentul : În ziua de 30 decembrie 1947 în România a fost desfiinţată monarhia, instituţie devenită anacronică faţă de ritmul şi amploarea dezvoltării ţării, faţă de adîncile prefaceri economice, sociale şi politice petrecute în ultimii ani. Zeci de alte lucruri pline de emoţie mai trebuie adăugate.

Să ne adresăm cifrelor cadranului.

Ora 17 : A fost convocată Camera deputaţilor. Pe culoare şi în incinta Camerei toată lumea e agitată, se frămîntă.

Ora 18 : Ca o flacără, Ediţia specială a Scînteii circulă din mînă în mînă.

La ora 19, Secretarul Camerei invită deputaţii în incintă, sosesc membrii guvernului, mulţimea îi primeşte cu puternice ovaţii, se ridică în picioare salutîndu-i cu aplauze, fremătînd de entuziasm. Nimeni, oricît de puţin sentimental ar fi, oricît de uscat logic, nu-şi poate stăpîni emoţia, reacţia spontană de însufleţire tînără. Preşedintele Adunării deputaţilor — Mihail Sadoveanu — dă cuvîntul preşedintelui Consiliului de Miniştri — Dr. Petru Groza.

„Domnule Preşedinte, doamnelor şi domnilor deputaţi, am onoarea a vă citi următorul text".

Şi în liniştea încordată a sălii vocea sa răsună puternic, cu energie pătrunzătoare.

„Mihai I prin graţia lui Dumnezeu şi voinţa naţională...

...ABDIC

pentru mine şi pentru urmaşii mei de la tron, renunţînd pentru mine şi pentru ei la toate prerogativele ce le-am exercitat ca Rege al României.

Las poporului român libertatea de a-şi alege noua formă de stat.

MIHAI

Dat la Bucureşti, astăzi 30 decembrie 1947".

Mihai I, prin graţia lui Dumnezeu şi voinţa naţională Rege al României — Mihai Hohenzollern von Sigmaringen, posesor al coroanei şi al bogatelor moşii din judeţul Baia, Neamţ, Prahova etc., stăpîn al uzinelor Malaxa, I.A.R., Astra, Mica, Buhuşi, S.A.R.T. Azuga, Ripiceni, Scherg, Banca de credit a României. Din istoricul familiei consemnăm :

În 1888 guvernul lui Brătianu refuză cererea de împroprietărire a ţăranilor, după ce în 1884 oferise coroanei un dar de 12 bunuri rurale cu o întindere de 131.939 ha şi 8.347 mp de construcţie, adică ogoare, păduri, lacuri şi conace.

În 1907 Carol I porunceşte asasinarea a 11 000 de ţărani răsculaţi.

În 1938 Carol II instaurează dictatura regală, înlesnind pătrunderea elementelor fasciste la conducerea ţării.

În 1945 Mihai I refuză sancţionarea legilor şi decretelor guvernului democrat, condus de dr. Petru Groza, încercînd să le dea astfel aspectul de acte „neconstituţionale" şi cere guvernului să plece.

„Voinţa naţiei" era în 1947 ca regele s-o părăsească şi, în tipografia „Scînteii", în textul declaraţiei lui, cuvîntul ABDIC se culegea cu litere mari, de-o şchioapă. Aceasta era voinţa naţiei !

Paginatorul Florea Badea lucra în tipografia „Scînteii" de la primul ei număr legal. Îşi aminteşte că în decembrie '47 se împlinea şi al 1 000-lea număr legal al ziarului. Atunci, în ziua de 30, cînd au venit materialele de la redacţie, deja se zvonise printre lucrătorii tipografiei că se petrecuse un eveniment important. Se anunţase ediţia specială, cineva pronunţase cuvîntul „abdicare", altcineva cuvîntul „republică" şi febra emoţiei se întinsese pretutindeni. În jurul echipei de paginatori s-au strîns toţi lucrătorii tipografiei. Florea Badea citeşte cu voce tremurată textul abdicării şi al proclamaţiei către popor. Trebuie cules cu maximă rapiditate. Pe 7 coloane sus în pagina întîi „Trăiască Republica Populară Română". Literele joacă în mîinile paginatorului, se îngemănează sărbătoreşte.

În urma acestei declaraţii guvernul se întruneşte în Consiliul de miniştri şi luînd act de această abdicare s-a adresat poporului, punîndu-l în cunoştinţă de cauză printr-o proclamaţie. În sala Adunării Deputaţilor Dr. Petru Groza citeşte textul proclamaţiei în tăcerea emoţionantă care s-a lăsat. Momentul e dens, încordat.

„Poporul român a dobîndit libertatea de a-şi clădi o formă nouă de stat — Republica populară..."

Întreaga ţară şi-a oprit respiraţia şi ascultă cuvintele solemne :

„Prin înlăturarea monarhiei se deschid democraţiei noastre populare căi noi de mărete înfăptuiri.

Muncitori, ţărani şi intelectuali, ostaşi, subofiţeri şi ofiţeri, cetăţeni şi cetăţene ! Să înălţăm noua formă de viaţă a statului nostru, Republica Populară Română, patria tuturor celor ce muncesc cu braţele şi cu mintea de la oraşe şi sate".

Este greu să comentezi un asemenea moment. Seculare şi drepte năzuinţe îndeplinite în această memorabilă zi naţională ! E în preajma sărbătorii Anului nou. Ce adusese 1947 în lanţul evenimentelor precipitate : etatizarea Băncii Naţionale, organizarea oficiilor industriale, reforma monetară, instaurarea controlului economic, demascarea subterfugiilor politice ale partidului naţional-ţărănist, în frunte cu Maniu, şi înlăturarea din guvern a grupului Tătărăscu. În fiecare zi ziarele vorbesc de descoperirea şi judecarea a numeroase delicte de sabotaj.

Acum, în şedinţa Camerei Deputaţilor din iniţiativă parlamentară se citeşte un proiect de lege. Articolul 2. Constituţia din anul 1886, cu modificările din 29 martie 1923 şi aceea din 1 septembrie 1944 şi următoarele, se abrogă.

Articolul 3. România este Republică Populară.

Supus votului, un proiect de lege cîştigă unanimitatea : din 295 votanţi — 295 bile albe pentru. Pînă la înfăptuirea noii constituţii şi votării ei, puterea executivă aparţine unui Prezidiu.

Pe rînd membrii Prezidiului păşesc în faţa deputaţilor şi depun jurămîntul. Şi molcomul timbru al lui Mihail Sadoveanu, atît de activ militant şi participant la lupta pentru cucerirea celor mai largi obiective democratice răsună cald şi imens în sală.

„Jur a apăra drepturile şi libertăţile democratice ale poporului român şi independenţa şi suveranitatea Republicii Populare Române precum şi legile sale".

Urmează ceilalţi membri ai Prezidiului, după care Dr. Petru Groza depune demisia guvernului. Noul Prezidiu al R.P.R. îl însărcinează cu formarea noului guvern, care rosteşte jurămîntul.

Dar să dăm cuvîntul unuia dintre deputaţii acelei legislaturi, academicianul Petre Constantinescu-Iaşi :

Mai bine de 80 de ani Ţara Românească a fost stăpînită de o monarhie străină ; străină şi de neam şi de interesele poporului român, deşi sub dinastia de Hohenzollern în istoria patriei noastre s-au împlinit fapte mărete, care au desăvîrşit unitatea naţională şi independenţa de stat. Dar aceste fapte mărete nu sînt opera dinastiei care a domnit, ci sînt realizări ale forţelor progresiste, urmări fireşti ale evoluţiei social-economice a societăţii româneşti, care începuse după statornicirea unor noi raporturi — 1848, 1859, 1864.

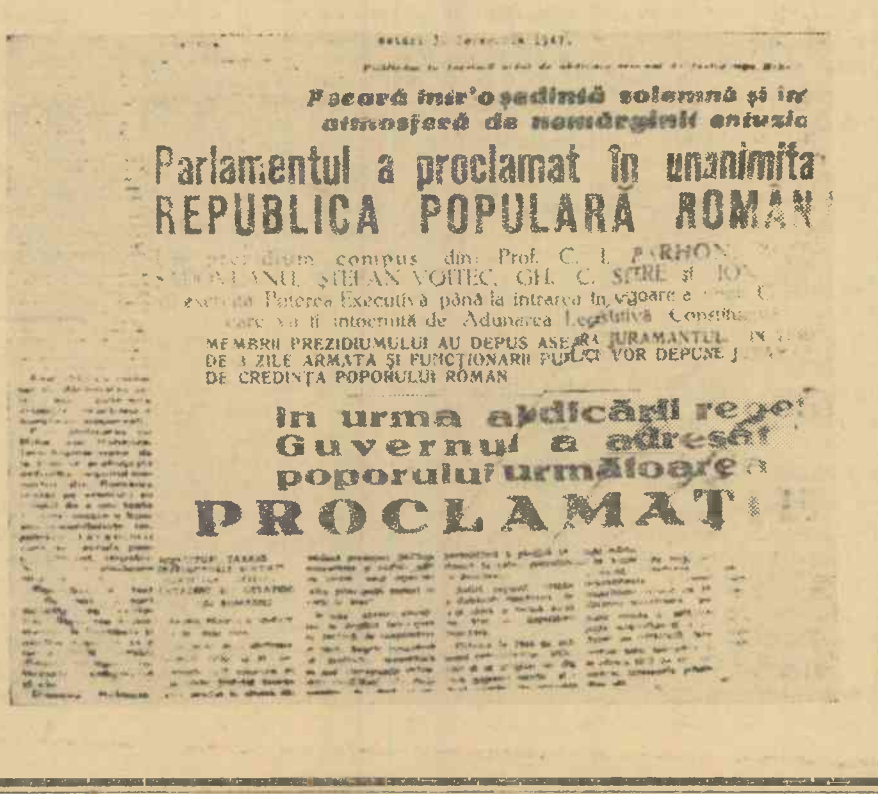
Patru reprezentanţi a dat a-

30 Decembrie 1947,

ceastă dina
timpul cărui
dependenţa
timpul căru
că cunoaş
reroasele
la 1888 pîn
din 1907. I-
în timpul
desăvîrşirea
dar în acela
goană dom
muncitoare,
realizare a
istoria Rom
Carol II, i
cunoaşte
prima dicta
ultimului v
noastră să
mai ticălos
numai prin
cere a Part
mân (ţara
un dezastru
În viaţa
vat sub to
nii hohen
cu anii st
1914 — cir
în mişcarea
în timpul
făcut parte
Dr. P. Groz
Iată de
luţia democ
săvîrşit du
23 August
zut firesc
putrezit, la
Iată de
mai mult c
nătate a ac
brie, cînd,
merei dep
entuziasm
şi instaura
crat repub
tră.

În Piaţa Palat
de oameni. Îşi n
ziunea faţă de
scandînd lozinci
mulţi tinerei R
vîlvătaie a entuz
Fanfarele î
nala. La prime
se întrerupe b
însufleţite, mul
ment acut al
tului se descop
lutînd în tăcer
al clasei munci
Soldaţii şi ofiţ
Din liniştea ace
pe treptat, fren
neacordat şi di
flăcărat, cîntecu
O mînă a ser
îşi capătă prin
rice, suveranitat
îşi sărbătorea v
conducerea încer
tor — PART
ROMÂN.

Făcută într'o şedinţă solemnă şi in atmosferă de nemărginit entuzia
Parlamentul a proclamat în unanimita
REPUBLICA POPULARĂ ROMÂN
Prof. C. I. PARHON
ŞTEFAN VOITEC, GH. C. STERE şi
Puterea Executivă până la intrarea în vigoare
de Adunarea Legislativă Constitu
MEMBRII PREZIDIUMULUI AU DEPUS ASEARĂ JURĂMÂNTUL
DE 3 ZILE ARMATA ŞI FUNCŢIONARII PUBLICI VOR DEPUNE J
DE CREDINŢA POPORULUI ROMÂN
În urma abdicării rege
Guvernul a adresat
poporului următoarea
PROCLAMAŢ

...AN ȘI ÎNCEPUT DE VEAC!“

ol I, în
amat în-
dar în
românea s-
și du-
de
rascoală
rdinand,
realizat
aționale ;
plită pri-
ra clasei
orică de
ainte în
fiul său,
mporană
cizant și
e timpul
i I. țara
ă de cel
oritar, și
condu-
nist Ro-
tă de la

t și acti-
tru dom-
începînd
1911—
de-acum
— și pînă
cînd am
l guvern

nd revo-
ă s-a de-
act de la
hia a că-
complet
oric 1947.
it. poate
ea însem-
30 decem-
t al Ca-
votat cu
monarhici
ui demo-
ria noas-

rins sute
rect ade-
t istoric,
ează ani
imensă

ternațio-
acarmul
uralele
n senti-
momen-
nată, sa-
de luptă
tutindeni.
ostășește.
dă irum-
început
mai în-

, o țară
rile isto-
Poporul
lină sub
conducă-
MUNIST

...epublicii

Republica — era cuvîntul care începea o nouă pagină a istoriei, scrisă conștient și revoluționar de poporul atît de încercat de-a lungul veacurilor, care pornea o dată cu această izbîndă pe drumul revoluției socialiste.

În piața Gării de Nord. Ploaia măruntă a lustruit străzile, coloanele de oameni coboară de pe străzile Duca, Golescu, Polizu, Grivița. Sînt în cea mai mare parte ceferiști. Ei știu bine cum se desfășoară timpul istoriei, ei cunosc bine ritmul lui accelerat. Palmele lor severe știu să-l stăpînească.

Aceleași mitinguri spontane au loc în Piața Universității, Piața Domeniilor, în fabrici și uzine, în toată țara.

Ziarele, instrumente sensibile dar durabile ale memoriei fac o punte între trecutul apropiat și prezent, sînt un prilej de confruntare, de verificare a dimensiunilor momentelor de adînci rezonanțe istorice. Comentarea în retrospectivă a faptelor nu poate decît selecta lucrurile consemnate cîndva pe file albe sau memorate în arhiva afectivă emoțională a fiecărui participant. Dar ceva din însuflețirea imensă, clocotitoare, rămîne să fie descifrată între rînduri, e comunicabilă în cuvinte. Să retrăim tensiunea sentimentului celor care au semnat moțiunea adresată de muncitorii, tehnicienii și funcționarii uzinelor „Malaxa“ în cinstea proclamării Republicii.

„Asigurăm Prezidiul R.P.R. că vom lupta și vom munci pentru consolidarea și dezvoltarea tinerei noastre Republici...“

Și iată adeziunea celor ce erau atunci de vîrsta noastră și alcătuiau tineretul studios al țării :

„Noi, studenții bucureșteni adunați astăzi 31 decembrie 1947 în sala de festivități a căminului studenților mediciniști salutăm cu tot entuziasmul proclamarea Republicii Populare Române.

Convinși fiind de importanța actului săvîrșit pentru realizarea unei vieți mai bune și mai luminoase poporului nostru noi ne luăm angajamentul ca alături de muncitorime și țărănime să luptăm mai departe pentru noi victorii ale democrației noastre populare, întărind unitatea tineretului muncitoresc cu tineretul studențesc, pășind hotărîți pe calea unui învățămînt superior pus în slujba intereselor poporului român“.

În seara de 30 decembrie Monique de la Brucholerie susținea un concert sub bagheta regretatului George Georgescu.

Recent aflată în una din desele sale vizite în țara noastră, „Monique de la Musique“, cum o numesc cronicarii muzicali, mărturisea colaboratorului nostru, Cristian Mihăilescu, student în anul IV al Conservatorului „Ciprian Porumbescu“, care o întrebase dacă își amintește de acel concert :

„Nu știu de ce, dar întotdeauna am avut impresia că marile evenimente istorice se petrec cu zgomot, cu lupte. În seara zilei de 30 decembrie cîntam Ceaicovski. Totul a decurs în mod firesc. Nu se terminaseră însă aplauzele cînd un bărbat se urcă pe scenă, face semn către public și anunță ceva, ce eu, natural, nu am înțeles. Apoi scoate o foaie de hîrtie și citește o poezie (mi-am dat seama întrucît cuvintele rimau). Lumea a început să aplaude. Mi s-a spus atunci că regele abdicase și se proclamase Republica. Am avut o senzație foarte curioasă. Mi s-a părut că nu se putea potrivi ceva mai bine evenimentului decît concertul de Ceaicovski cu frămîntarea și grandoarea primei sale părți. Și în loc de bisul obișnuit, o piesă pentru pian solo, am repetat partea întîi a concertului. Te rog să mă crezi că am interpretat-o altfel... Altfel decît o cîntasem pînă atunci.“

Bărbatul acela, care vestise celor din sala de concert marele eveniment, era poetul Marcel Breslașu.

Timpul are o durată cotidiană și una istorică. Cu trecerea anilor ele s-au contopit în existența noastră revoluționară. Încleștate în plasma marilor acte fundamentale care s-au petrecut în ultimii 20 de ani chiar și faptele istorice sînt curgere diurnă și oricît de mărețe ar fi fac parte din peisajul nostru de fiecare zi.

Romanul aspirației spre totală suveranitate a poporului întreg își cîștiga în 30 decembrie 1947 un capitol de o hotărîtoare însemnătate. Altele îl urmau cu aceleași înălțătoare semnificații. Mersul istoriei cunoaște acum începutul unei alte spirale dialectice.

20 august 1965 — Sesiunea Marii Adunări Naționale. La tribună, tovarășul Nicolae Ceaușescu :

„Dragi tovarăși deputați și deputate,

Marea Adunare Națională, îndeplinind în această sesiune atribuția de adunare constituantă, are misiunea istorică de a adopta noua lege fundamentală a patriei — Constituția Republicii Socialiste România“.

Zi nouă de entuziasm general. Act de excepțională importanță în viața patriei, Constituția socialistă oglindește uriașele realizări obținute de poporul nostru sub conducerea partidului comunist, pe drumul construirii socialismului, se sprijină pe experiența profundă acumulată în construcția statului nostru socialist.

Ea este temeiul constituțional al înaintării patriei spre dezvoltarea ei superioară și necontenită. Ea este carta marilor drepturi și libertăți ale poporului român.

„În România socialismul a învins deplin și definitiv“.

În fiecare dintre noi rezonanța acestor cuvinte este mereu vie, am fost martorii acestui nou cap de drum.

În 21 august 1965, la ora 9,45, s-a anunțat pretutindeni rezultatul votului Marii Adunări Naționale — adoptarea în unanimitate, prin vot secret, a noii Constituții. În aplauzele și uralele furtunoase ale asistenței, pe panglica tricoloră a stemei țării, așezată pe fundalul tribunei, a apărut marea denumire a patriei — Republica Socialistă România.

Vocea crainicului a vestit țării întregi că istoria încă o dată ne aparținea. Edițiile speciale au invadat orașul, sînt în mii de mîini.

În Piața „Gheorghe Gheorghiu-Dej“, la Combinatul siderurgic Hunedoara, la Uzinele mecanice Timișoara, la fabrica „Țesătura“ din Iași și pretutindeni mitinguri spontane ale oamenilor muncii salută cu entuziasm intrarea României într-o eră nouă.

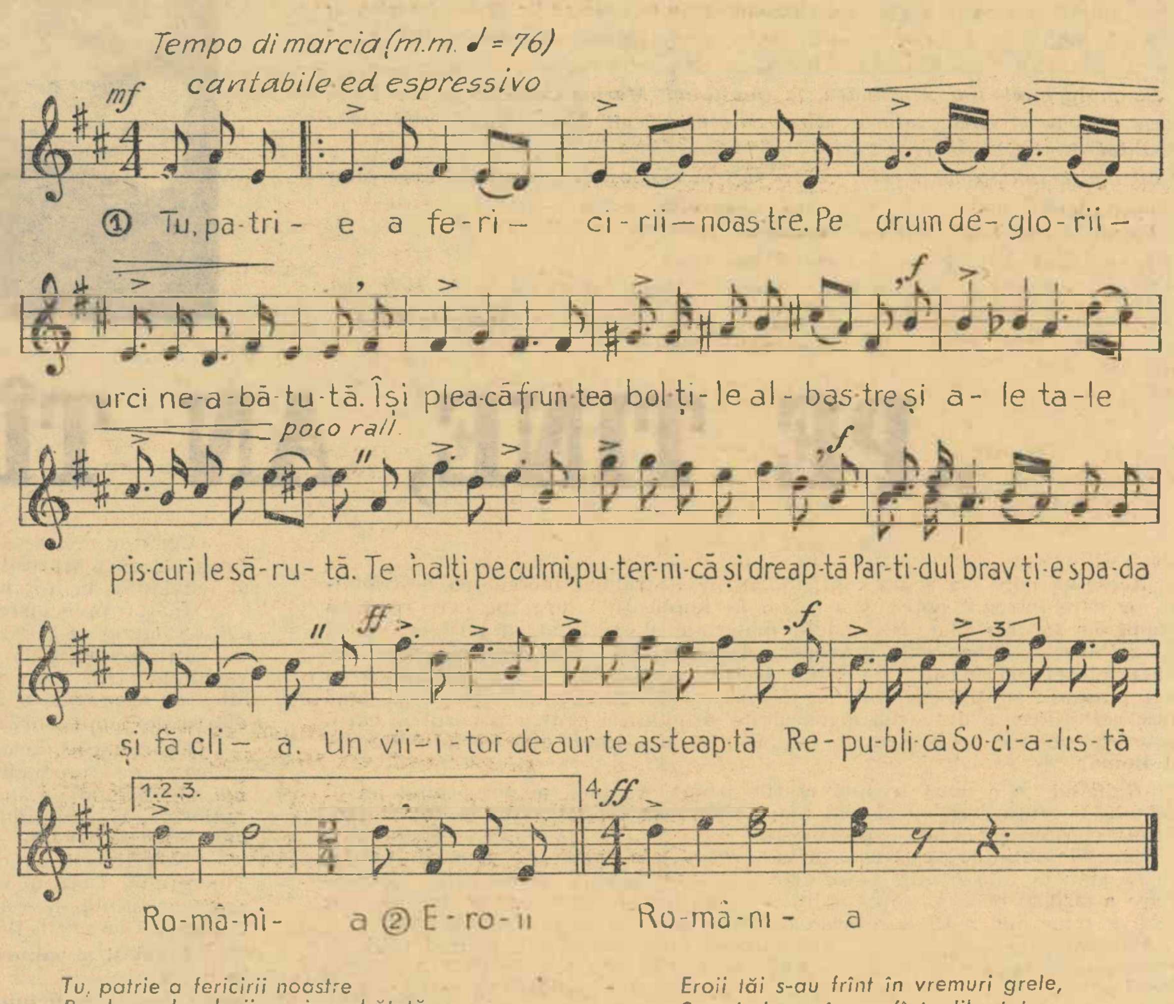
Sîntem martorii tineri ai istoriei în accelerată desfășurare, trăim într-un timp care își măsoară curgerea nu în ore, minute și secunde, ci în evenimente de uriașe rezonanțe. Învățăm să pricepem istoria bătăilor inimii noastre tinere și pline de încredere în viitor.

Pagini realizate de Dana DIMITRIU

Tu, patrie a fericirii noastre

Muzica : GEORGE DERIEȚEANU

Versuri : VICTOR TULBURE

Tu, patrie a fericirii noastre
Pe drum de glorii, urci neabătută.
Își pleacă fruntea bolțile albastre
Și ale tale piscuri le sărută.

Refren :
Te-nalți pe culmi, puternică și dreaptă
Partidul brav ți-e spada și făclia
Un viitor de aur te așteaptă
Republică Socialistă România.

Eroii tăi s-au frînt în vremuri grele,
Stropind cu sînge sfînta libertate,
Ca să-ți înscrie fala pe drapele
Și să trăiești în veacurile toate.

Prin tine toate visele-ndrăznețe
Se împlinesc și-ți luminează fața
Noi îți cîntăm suprema frumusețe
Și pentru tine-oricînd ne dăm și viața.

Îți împletim cununile de laur
Spre slava ta, ce nu cunoaște moarte,
Deasupra ta se-nalță șoimi de aur
Și-ți duc, în lume, fala mai departe.

LA MULȚI ANI ȘI SUCCES LA EXAMENE!

La cumpăna nopții, atunci cînd se îngemănează Anul nou cu cel vechi, oamenii se împărtășesc la marea bucurie a urărilor de sănătate și succes.

La mulți ani, deci, celor 130 000 de viitori specialiști pe care îi așteaptă cu brațe fierbinți, cu încredere și nerăbdare, țara.

La mulți ani, celor cutezători și harnici, celor ce-și innobilează tinerețea cu minunatele podoabe ale cunoașterii.

Ridicați pocalul în dreptul frunților — gestul suprem al tradiționalului „La mulți ani" — și închinați pentru geniul atotputernic al minții, pentru spiritul creator dezlănțuit, pentru viața de fiece zi a idealurilor noastre.

Ridicați paharul în dreptul inimii și cinstiți pentru rostul umanist al eforturilor voastre viitoare.

Cîntați viitorul pentru că în pragul noului an și al vieții toate porțile vă sînt deschise.

La ceasul acesta al bucuriei, cîntați prezentul, vremea nemaipomenitei noastre studenții, a acestei studenții față de care avem o singură dar nobilă îndatorire socială și patriotică: întrecerea dîrză cu timpul; cîntați virtuțile tinereții clocotitoare. Ridicați paharul pentru studenția aspră dar pilduitoare și mîndră a profesorilor noștri!

La mulți ani, vouă celor care în noul an veți culege primele roade ale meseriei: viitorilor ingineri și artiști, medici, cercetători și pedagogi. Strîngeți-vă entuziast mîinile și urați-vă succes în viață.

La mulți ani, vouă celor care cu vechiul și noul an numărați „întîiul" în studenție.

Succes, vouă, tuturor care vă pregătiți febril pentru întîlnirea intelectuală cu dascălii voștri.

Anul pe care l-ați început cu trei luni în urmă să vă aducă, în primele săptămîni ale lui '67, la examene, confirmarea străduințelor voastre. Orele de curs și laborator, seminariile și stagiile de practică se vor contopi astfel într-un final cu implicații majore pentru personalitatea fiecăruia. Veseliți-vă, deci, de sărbătoarea Anului nou ca în ajunul unei bătălii ce nu trebuie să fie decît victorioasă; un popas rodnic în angajamentul de a deveni specialiști cu înaltă calificare și de a contribui cu toate forțele la făurirea civilizației socialiste.

La mulți ani, Ion Alexandru, la mulți ani, Marina Crîlovici, la mulți ani, Andrei Șerban și vouă, tuturor celor care ați dăruit drept ofrande podoabele sufletului și minții voastre.

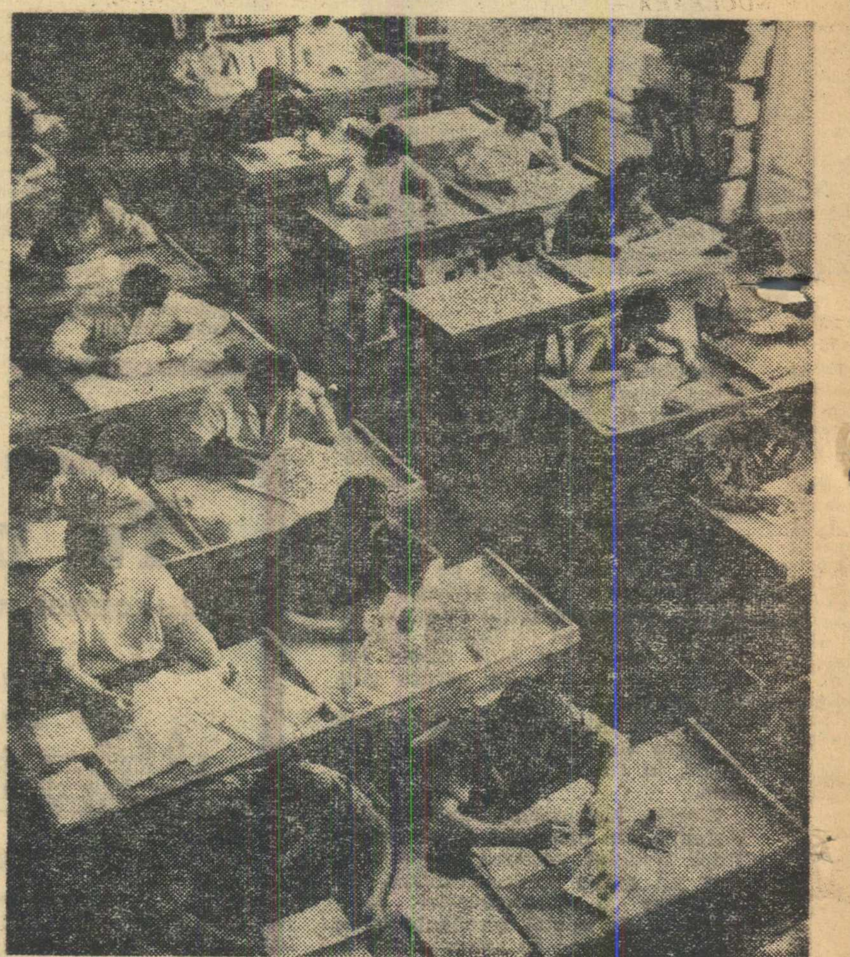
La mulți ani, vouă, celor ce sperați să cunoașteți pe primul explorator al Lunei!

La mulți ani, vouă, înțelepților anului 2000!

În noaptea Anului nou înfloresc speranțele.

Mîine totul este posibil dacă te vei grăbi. Mîine înseamnă însăși tinerețea.

Georgeta RUȚA

„PE TINE, AN TÎNĂR..."

(Urmare din pag. 1)

Acest an care s-a scurs confirmă în mod strălucit încrederea nestrămutată pe care întregul popor și-a pus-o în implicațiile largi pe care avea să le imprime tuturor planurilor vieții materiale și spirituale a țării cel de al IX-lea Congres. Dincolo de prevederi și măsuri sau, mai bine zis, prin fiecare prevedere și măsură de ordin politic, economic, social-cultural, s-au făcut puternic simțite spiritul viu comunist, de gîndire și acțiune, al unei politici științifice, al dragostei nemărginite și mîndriei pentru poporul al cărui conducător unanim recunoscut în fața istoriei și a lumii este Partidul Comunist Român.

Ridicînd pe o nouă treaptă marile izbînzi de pînă acum, primul an al cincinalului conturează cu și mai mare siguranță liniile noului relief al economiei, științei și culturii românești.

Succesele obținute pe această primă treaptă ale noii etape și marile sarcini care ne stau în față pentru viitor conving cu prisosință. Ritmul înalt de dezvoltare a țării se păstrează în condițiile amplitudinii grandioase impuse de obiective mult mai mari decît cele stabilite de cincinal pentru anul 1967.

Amploarea acestei creșteri vertiginoase este ilustrată în primul rînd de creșterea producției industriale în 1967 cu 11,3 la sută față de 1966. Asemenea indici înalți de dezvoltare se vor atinge ca urmare a ridicării întregii activități pe o treaptă calitativ superioară a aplicării cu consecvență și spirit de răspundere a cerințelor exprimate de recenta Plenară a C. C. al P.C.R.

Creatorii marii noastre industrii, dezvoltată multilateral și în ritm susținut, ca temelie sigură a progresului întregii țări și chezășie a independenței și suveranității naționale, lucrătorii ogoarelor care au unit hărnicia proverbială a țăranului român cu știința și avantajele agriculturii moderne intensive, creatorii de frumos, urmașii marilor cărturari patrioți, ai lui Bălcescu și Eminescu și, așezați la un loc de cinste fără precedent, creatorii de inteligență românească, — cu toții înțeleg în chip exemplar chemarea adresată de partid: în noua perioadă pe care o avem de parcurs trebuie să ne apropiem tot mai mult de piscurile înalte ale civilizației, să se asigure progresul rapid al economiei noastre naționale.

Exercitînd asupra tuturor energiilor noastre o neistovită atracție, întreaga viață a țării e în flux: industriile și recoltele, științele și artele, inimile și cugetele.

Certitudinea acestei împliniri generale ne-o dă înainte de toate perenitatea activă a spiritului Congresului, veghea neobosită a Comitetului Central al Partidului în înfăptuirea pas cu pas a istoricelor hotărîri.

Înalta preocupare pentru modul cum se îndeplinesc hotărîrile istoricului Congres și-a găsit o largă reflectare în vizitele întreprinse în acest an de către conducătorii de partid și de stat în mai mult de jumătate dintre regiunile țării. Prezența acestora, la deschiderea anului universitar a înnobilat de asemenea o frumoasă tradiție și a orientat cu o înaltă competență eforturile lumii universitare — studenți și cadre didactice.

Organizațiile de masă — Sindicatele, Uniunea națională a cooperativelor agricole de producție, Uniunea Tineretului Comunist, Consiliul Național al Femeilor, s-au întrunit în această perioadă în congrese și conferințe naționale, confruntîndu-și rezultatele muncii și sarcinile viitoare cu înaltele îndatoriri ce izvorăsc din documentele celui de al IX-lea Congres.

Noi, tinerii, avem mîndria că la cel de-al VIII-lea Congres al Uniunii Tineretului Comunist ne-a fost dat să cunoaștem încă o dată, cu emoție și recunoștință, marea prețuire și grijă cu care sîntem înconjurați de către Partidul Comunist Român, de întreaga noastră societate.

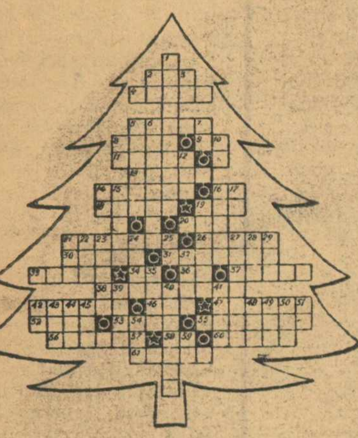
Învățați și munciți fără preget — ne-a îndemnat cu dragoste fierbinte, în numele conducerii partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu — **pentru a vă putea însuși temeinic comorile științei și culturii! Fiți cutezători, dăruiți toată energia și tot entuziasmul vostru tineresc fericirii poporului, cauzei socialismului și comunismului.**

Îndemnului acesta părintesc tineretul nostru, studențimea română îi răspund, alături de întregul popor — acum în prag de an nou — cu faptele muncii de învățătură și construcție entuziastă și grandioasă a țării, cu hotărîrea de a fi întotdeauna gata să ducem mai departe făclia purtată de glorioșii noștri înaintași, înălțată în văzul întregii lumi de cei mai buni fii ai acestui pămînt — comuniștii.

Iată de ce în aceste momente, cînd Cronos își petrece timpul pe axa altui cadran, trăim din plin sentimentul continuității lucrării milenare a acestui popor pentru împlinirea destinelor sale istorice — ridicarea României pe cele mai înalte culmi ale civilizației.

Putem repeta de aceea cu îndreptățire cuvintele de aur ale poetului: „Dar pe tine, an tînăr, te văz cu multă mire..."

etc

LA MULŢI ANI!

ZONTAL:

.A. NUL 4) O BĂUTURĂ BUNĂ 5) PE-ERE CU DANS 8) LINIŞTE 9) Poftim 11) IIĂ CEASULUI 13) Distanţaţi 14) MASA EARĂ 16) De două ori 18) Susţinători 19) E 20) Animal nordic 21) MĂTUŞA 26) 30) NUME 31) A ACHITA 33) ŞTERS 34) ie 36) Sărbătorit de revelion 37) ALT NUME VERGIE NUCLEARĂ 42) AŞEZATĂ 46) E ureche 47) STROPIT CU NOROI 52) A ODATĂ 53) PREPOZIŢIE 55) DUSĂ DE 56) CAMPION DOI ANI CONSECUTIV 48) ale afară 60) Retezat 61) ALIMENT.

RTICAL:

Tema noastră spusă clar... 2) Din capul lo- 3) Sodiu 5) NU 6) NUMAI OCHIURI-URI 7) Nichel 8) Pe cal 10) Il trage aţa 12) corbului 14) Idem 15) ARMA LUI CUPI- 16) TEREN DE ŢINTĂ 17) Plantă 19) IN SECIN... 21) Scop 22) A iubi 23) ARE MI- 24) POFTIM 25) Luate din pripă 27) BĂL-CA 28) 1966—1967 29) Insulă lîngă Noua Ca-ie 32) Taie firul în patru 35) CONJUNC-LATINĂ 39) Momeală 40) Tare ca fierul, a... (pl) 41) CETE 42) Salutare 43) UNA 44) ţie franceză 45) A stropi 48) Rîu pe care e Sparta 49) Posesiv 50) ESTET 51) Sunet petă 54) Astfel 59) Din tren.

C. DUMITRESCU

Revelion la:

: „noir" înseamnă „negru"; şi acum să ă „pinot".

principiului vaselor comunicante

E

Caricaturi de Vasile CRAIŢA MINDRĂ

PLAN DE MĂSURI PE ANUL 1967

— *Apariţii editoriale:*

— *Curs de bîrfă universală la o cafea.* Editura Albina. Pentru studenţii facultăţilor de Arhitectură şi Filologie.

— *Etimologia lactatelor,* partea a II-a. Ruperea legăturii semantice: brînză-brînzoaică. Editura cantina „*Victoria*".

— Simpozion — „Călătorii pe glob": Katanga.

— Măsuri culturale: Săptămînal la „Tosca" (vizavi de Operă).

— Măsuri administrative: înfiinţarea pe peretele de lîngă sălile de examen a unui „*loc pentru dat cu capul*".

— Măsuri organizatorice: separarea blatiştilor pe bresle, în „*ciorbişti*" şi „*totali*". Ţinerea de cursuri de iniţiere pentru „boboci".

— Activitate sportivă de iarnă — curse de slalom uriaş cu ciorba într-o mînă şi felul doi în altă mînă. Organizează cantina „*6 Martie*".

Anecdote universitare

Un cunoscut lingvist clujean, profesor universitar, se plimba într-o zi pe una din străzile Clujului, împingînd cu foarte mare grijă un cărucior în care se afla copilul domniei sale. Trecînd pe lîngă o librărie, savantul s-a oprit în faţa vitrinei. Observînd o carte care-l interesa în mod deosebit a lăsat căruciorul la intrare şi s-a grăbit să intre în posesia cărţii respective. A ieşit din librărie cufundat în lectură şi a ajuns astfel acasă. Soţia, surprinsă, l-a întrebat:

— Bine, dar unde e copilul?

Abia atunci profesorul şi-a adus aminte de copil. Mare i-a fost surpriza găsind căruciorul în faţa casei. Cîţiva studenţi asistaseră la scena de la librărie şi-l aduseseră.

— Drăguţul de el, i-a spus soţiei, a venit singur...

Şi s-a cufundat din nou în lectura cărţii.

★

George Topîrceanu, care a audiat la Iaşi prelegerile profesorului Ion Petrovici, i-a adus acestuia un omagiu, cu prilejul împlinirii vîrstei de 50 de ani, din care transcriem partea finală:

„...Ca om de lume şi simplu muritor, dl. Ion Petrovici înfăţişează pentru mine încarnaţia aproape paradoxală a unor calităţi care, de obicei, se exclud.

E om politic român, măcar că e filozof. Are simţul realităţii, deşi e om politic român. Şi ştie carte, multă carte, cu toate că e profesor universitar.

Pe deasupra cunoaşte şi preţuieşte pe toţi scriitorii români de talent, cu toate că a fost o dată ministru al Instrucţiunii...

Iată pentru ce şi scriitorii români de talent îl iubesc şi-l preţuiesc la rîndul lor — măcar c-a fost ministru".

★

Un profesor care ţinea un curs destul de arid, pentru a-şi atrage studenţii le-a spus acestora încă de la prima prelegere:

— Cursul acesta este foarte neplăcut. Va fi însă simplu la examen. Pe un bilet vor fi trei chestiuni: cine răspunde la prima chestiune poate să treacă peste a doua şi să spună că a treia nu prezintă importanţă.

Epigrame

Unui student îndrăgostit de o colegă:

Ce-o sărută! Ce-o îmbie!
De ea nu se mai desparte,
Şi noi aşteptăm să-i vie,
Mai mult dragostea... de carte.

Unui student restanţier la examen:

Deşi învăţătura-l lasă rece,
Deoarece îi vine rar plăcerea,
Examenele totuşi el le trece...
Cu vederea.

Unui student de la Conservator:

Toţi colegii lui observă,
Că nu e prea silitor.
El şi mintea şi-o conservă
De-aia-i la... CONSERVATOR.

Unui student de la Arta dramatică

E la cursuri june prim,
La colocvii spectator,
La reuniuni e mim,
La examene... decor.

Gabriel TEODORESCU

Unui student somnoros:

După tradiţie, la masa de revelion
se serveşte peşte:
Eşti fără doar şi poate mulţumit
Şi totul ţi se pare de bonton:
După gustări şi dans şi cîntece te-aşteaptă
O porţie, cît un căscat, de... somn.

Unui student codaş, sosit primul la petrecerea de revelion:

Că-n faptul serii a venit
Şi-n fruntea mesei stă cuminte,
Consider gestul explicit:
Aici e vorba de... plăcinte!

Fotbaliştilor de la Ştiinţa Craiova — campioni de toamnă la fotbal:

Azi cînd se-ncheie calendarul
Cu toţii ridicăm paharul,
Urîndu-ne ca bunăoară,
Să fiţi şi... campioni de vară!

Aurel CODREANU

Unui student plimbăreţ:

Şi-a plimbat un an şi-o vară
Chipul său fermecător
Cucerind o Anişoară
Dar pierzînd un anişor.

Mircea CIUGUDEANU

Unui student somnoros:

Ziua doarme, noaptea doarme, dimineaţa doarme iară
Şi spre seară cînd se scoală, patul iar îl prinde-n ghiară
El e bun, ar vrea să scape şi vă cere ajutoare
Hai, luaţi-i patul, însă... o să doarmă în picioare!

Dintr-un grupaj trimis de studenţii: Valea IULI, Mircea TOMOIOAGĂ, Vasile FILIP, de la Institutul politehnic Timişoara

Unui student de la Mecanică:

Asistentul, om corect,
I-a dat freza la proiect;
Astfel rezolvă el teza:
A lăsat să-i crească freza.

O discuţie despre o studentă de la Construcţii:

Toţi am venit la facultate
Să-i construim ţării palate.
Dar ea veni — mai mulţi susţin —
Să-şi construiască... un cămin.

Dr. Ioan MARTIN

O noapte de revelion fără o masă grozavă e ca un an nou fără duminici. Încă din vremea în care omenirea nu descoperise programul special al televiziunii, nu se născuse Mircea Crișan, iar părul nu creștea în plete în ritmul chitarelor electrice, ospățul reunea deja oamenii în noaptea Anului nou. Era singura distracție și-a rămas pînă azi cea în care gusturile organizatorilor nu sînt niciodată îndoielnice. Deși au fost descoperite ateroscleroza și bufetele expres, conservele, praful de supă și laptele praf, ca un ecou din vremurile de demult cînd oamenii știau să mănînce bine, odată pe an fiecare mănîncă pînă nu mai poate — după care pe bună dreptate urmează două zile libere — probabil pentru digestie.

Oferim în pagina aceasta cîteva sugestii pentru gurmanzi, cu speranța că vor satisface gusturile cele mai exigente.

Ca de obicei începem de la antici

Multe milenii festinele erau dominate în special de cantitate și mai puțin de calitatea preparatelor. Persanii în asemenea ocazii frigeau animale și le consumau împreună cu fructe și verdețuri. Egiptenii tăiau un berbec, un vițel sau un bou, îl umpleau cu făină, miere, fructe și-l frigeau în proțap. Abia grecii au început să fie preocupați de arta culinară și să organizeze concursuri pentru desemnarea maeștrilor ei. Știm în orice caz că în secolul VI î. e. n. premiul I a fost atribuit unei mîncări din trufe, acoperite cu felii subțiri de slănină garnisită cu miere, stafide, cățel de usturoi — totul fript înăbușit în vin de Corint. Ne-a parvenit, de asemenea meniul unui ospăț din vremea aceea. El cuprindea scoici, ouă de păun, cîrnați, ficat de mistreț zaharisit, friptură de vițel, păsări în sos, găini fripte, pești fierți și fructe proaspete. Ca ingrediente se foloseau chimionul, caperele, menta și usturoiul.

Romanii însă au ajuns la un mare rafinament gastronomic, unele nume rămînînd celebre mai mult datorită banchetelor fantastice pe care le dădeau decît succeselor obținute în viața publică. Celebru general în vremea sa, Lucullus, a rămas azi cunoscut mai mult datorită superbelor mese pe care le oferea prietenilor. Printre specialitățile casei sale se reține tocana de găină cu ulei, oțet, miere și mărar, al cărei gust era încă îmbogățit cu cimbru, șovîrv și pătrunjel.

Deși romanii apreciau o bucătărie destul de stranie, degustînd chiar carnea de vulpe, de cățelandri cît și larve de insecte fierte, meniurile lor conțin totuși și bucate care merită să fie citate. De pildă, Petroniu descrie un festin din timpul lui Neron: se serveau uger de scroafă, ouă de fazan umplute cu carne de ciocîrlie. Trei porci au fost prezentați vii pentru a apare curînd după aceea fripți și umpluți cu cîrnați în timp ce plafonul cobora aducînd în fața invitaților coșuri cu fructe și flori.

„Regina credea că o să crape..."

În secolul XVI se mîncau încă puține legume. În Pantagruel, Rabelais citează cîteva din alimentele preferate de contemporanii săi: orezul, vînatul, curcanii, păunul, măduva de bou, pateul de rîndunică și mirobolanii (sau fructele zaharisite, de unde a derivat și adjectivul mirobolant).

Un mare banchet oferit în 1549 de orașul Paris reginei Caterina de Medicis, cuprindea în special păsări vînate. Iată meniul sau mai bine zis inventarul acestui festin împărătesc: 30 de păuni, 33 fazani, 66 pui îngrășați, 99 de pui cu oțet, 21 de lebede, 9 cocori, 33 de bîtlani, 99 de turturele, 99 de prepelițe, 33 de boboci de gîscă; de asemenea, 6 porci și 30 de capre. Ca singure garnituri — anghinara, sparanghelul și bobul. Un cronicar nota că regina a mîncat atîta „încît a crezut că o să crape".

Mazărea, 400 de franci aur kilogramul

Pe vremea lui Ludovic al XIV-lea mazărea, a cărei modă a venit din Italia, costa 400 de franci aur kilogramul. Consumată cu plăcere de Regele Soare, ea a devenit curînd leguma preferată a întregii curți care cheltuia oricît numai să-și imite suveranul. De altfel, pasiunea pentru această legumă, azi atît de ieftină, și nu totdeauna apreciată în mod deosebit, era atît de mare încît Ludovic al XIV-lea înghițea cîteodată un castron întreg, chit că apoi o noapte întreagă suferea de stomac.

Regele Soare era însă un gurmand ale cărui preferințe ne dau o imagine asupra gusturilor rafinate din vremea sa. Iată rețeta unei mîncări „à la royale": carne albă de potîrniche, fiartă într-un bulion aromat și prezentată sub un aluat fiert mult în suc de vițel.

În 1678 cunoscuta doamnă de Sevigné își invita prietenii la o masă oferindu-le mai întîi diverse hors-d'oeuvres: supe, cîrnați, jambon, friptură tăiată felii subțiri, caltaboși, pateu cald, limbă afumată. Urmau după aceea miel fript, vînat, pește de mare și de apă dulce, două platouri cu raci, patru broaște țestoase. Ca desert: înghețate, clătite, fructe, pricomigdale, amandine, nuci, biscuiti împreună cu vin de Bourgogne și vin vechi muscat.

Cu doi ani înaintea Revoluției din 1789

Intr-o epocă în care pîinea lipsea deja, în care tulburările pricinuite de foamete izbucneau în diferite colțuri ale Franței, „madames les tantes" ale regelui Ludovic al XVI-lea ofereau următoarea masă: 4 hors-d'oeuvres, două supe, două mari fripturi la proțap, pui de găină fiert în abur, purcel de lapte la frigare, douăsprezece antreuri, boboc de rață fript, potîrniche cu salată, file de pui îngrășat, în unt și fructe, mușchi de vacă în aspic, pui de găină cu sos marinat, prepeliță cu raci, limbă de bou à la Marechale, porumbei fripți în hîrtie, pui de iepure cu sos alb, fluerar á la Bourguignotte, pate de ficat, cotlete de berbec la frigare etc. etc.

Alexandru Dumas-tatăl și macaroanele...

Celebrul scriitor dar și gastronom Alexandru Dumas a „inventat" iepurele fript în piele, îndopat cu plante aromate, piper, smochine și stafide. Deși nu-i plăceau macaroanele s-a străduit foarte mult să găsească un mod de preparare care să le facă acceptabile gusturilor sale și a stabilit următoarea rețetă: „Substanța indispensabilă pentru a lega materialele e un suc de carne compus din patru livre de mușchi de la ceafă, o livră de jambon afumat crud, patru livre de roșii, patru cepe mari albe la care adăugăm cimbru, dafin, cățel de usturoi, totul fiert în apă trei ore. Apoi se strecoară și pe fundul unui vas cald se depune un pumn de parmezan ras fin. Se alternează, pe straturi, macaroane, suc de carne și brînză"

Natură moartă cu lebădă (ulei) Frans SNYDERS (1579—1657)

Pana de automobil

În cunoscuta povestire a lui Friedrich Dürrenmatt, acțiunea se desfășoară pe fondul unei mese copioase, ce mărturisește competența autorului în domeniul gastronomiei. Poate furat de acțiune cititorul n-a apucat să facă un rezumat al festinului cu care se delectau cei patru bătrînei. Ne facem datoria, la acest revelion gastronomic, de a prezenta un meniu care face cinste autorului, cît și, bineînțeles, lui „Mademoiselle Simone", menajera bătrînului judecător. Masa a început cu un vin vechi de Porto. S-au servit apoi diverse hors d'oeuvres: mezeluri, ouă à la russe, melci, supă de broască țestoasă. Un vin de Neuchâtel a însoțit păstrăvul. În ordinea meniului cităm apoi bifteck cu sos tartar, ciuperci înăbușite cu smîntînă, însoțite de un bun vin Réserve des Maréchaux. După o pauză a urmat friptura din mușchi de vițel stropită cu un vin de Bordeaux (Pichon Longueville 1933). Sîntem însă abia la jumătatea mesei. Mai avem claponul fript împreună cu un alt vin vechi: Château Pavie 1921, apoi brînzeturi: Cammenbert, Brie, Emmenthal, Gruyère, Tete de Moine, Vacherin, Limburger, Gorgonzola. La ele un nou vin — Château Margaux 1914. Apoi coniac vechi Rouffignac 1899. Și la sfîrșit to... și șampanie.

„— Un adevărat banchet, exclamă Traps.

— Mă bucur că apreciați aceste bunătăți, spuse procurorul. Și aveți toată dreptatea să o faceți. Mîncarea noastră este dintre cele mai alese și noi apreciem atît cantitatea, cît și calitatea, alcătuind o masă care ar fi făcut cinste secolului trecut, cînd oamenii aveau curajul să mănînce în voie"

Ospăț la Dinu Păturică

Să revenim așadar în secolul XIX, înregistrînd un faimos ospăț (literar), așa cum ni l-a consemnat unul din finii cunoscători ai bucătăriei vremii, nu mai puțin inspirat cronicar muzical și scriitor: Nicolae Filimon.

„Masa de mîncare era așezată între două paturi și împregiurată cu scaunele pe care erau să șează onorabilii oaspeți ai lui Păturică", „Pe masă erau rînduite o mulțime de farfurii cu mezelicuri de tot felul: marinată de stacoji, farfurioare mai mici cu icre proaspete de morun, licurini jupuiți, sardele muiate în untdelemn de Mitilene amestecat cu piper și zeamă de lămîi de Messina, măsline dulci de Tessalia, plămădite în formă piramidală, icre tari de chefal, smochine de Santorini și halva de Adrianopole".

Înșirate ca soldații în linie, la cîte două palme interval, o carafă cu vin galben de Drăgășani, alta cu pelin roșu din viile Mînăstirii Bistrița, și mai multe altele încă cu vinuri orientale, butelii, îmbrăcate în papură, cu anason de Chio și mastică de Corint așteptau să fie cinstite de oaspeți. Care, zice Filimon „sorbind rachiul, căzură pe farfuriile cu mezelicuri precum cad lăcustele peste holdele plugarilor".

S-a servit apoi „un castron colosal cu ciorbă de știucă fiartă în zeamă de varză cu hrean, pe urmă două farfurii lunguiețe cu mihalți și păstrăvi rasol, muiați în oțet și untdelemn, mai multe vase de cositor pline cu iahnii, cu plachii, cu morun gătit în măsline și foi de dafin, crapi umpluți cu stafide și alte felurite mîncăruri". Însoțite desigur de vinul adecvat — un tămîios de Cernătești. După care ospățul s-a încheiat cu marinată de barbuni și vin de Tenedos.

★

Ei, și acum toate acestea fiind zise și oferite ca bibliografie facultativă celor interesați, „La mulți ani" și, „Poftă bună".

Andrei BANC

Două revelioane în 2966

Valona redresă zetonava luă rapid înălțime, fe-[illegible]-se de cele patru ine- de asteroizi din tantal. edesubt, planeta S vibra alucinant ca o apă suflată e vînt, adică exact așa im i-o descrisese Ion în ansmisiile lui foarte slabe in pricina distanței; „ca i-ți transmit, Valona, treuie să mă depărtez de fieare dată la minimum 1 milon de kilometri de plaetă, și de fiecare dată reșesc aterizarea...".

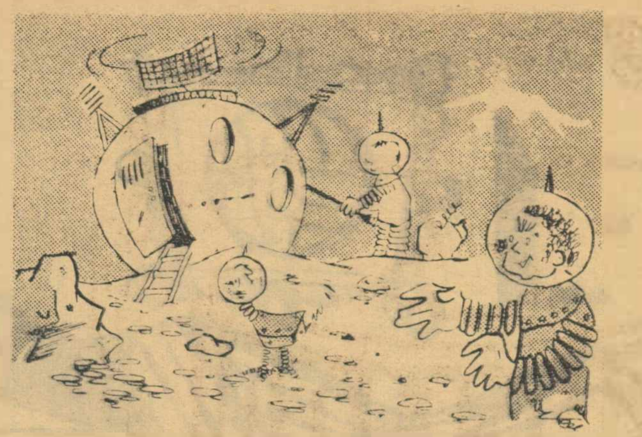
Fata mai încercă o atezare, greși — luă înălțime i începu să strige furioasă a Ion să apară odată, s-o coată din încurcătură... ar undele radio nu părundeau pînă la sol, aici ot[illegible] era absurd, însuși Ion ra[illegible] absurd că-și alesese entru lucrarea de diplomă laneta asta stupidă, stuidă! Zetonava trecuse de inci ori prin așa-zisa planetă fără să ia contact cu olul, imaginea se forma aături de corpul propriu-zis; „mă găsești după mutarea calului la șah", cum o povățuise Ion. Fenomenul avea la bază antagonismul unor cîmpuri ce segmentau spațiul după legi care numai pe un student ca Ion puteau să-l pasioneze. După mai multe rateuri, Valona își aduse aminte de „mutarea calului" pe tabla de șah și schimbă brusc direcția cu 90°. Icni rău izbindu-se cu nava de sol. Sticlele de șampanie aduse cu atîtea sacrificii de pe Pămînt plesniră ca puștile — na, mai fă Anul nou dacă ai cu ce!... Nava continuă să se afunde, sfărîmînd ceva dedesubt, înghețînd-o de spaimă pe Valona... Apoi încremeniră toate.

Valona înțelese degrabă că obiectele mai depărtate de 1 metru apar distorsionate de proprietățile bizare ale spațiului planetei S, își privea de exemplu picioarele cum se mișcă alături de ea, sau robotul de securitate cum apare și dispare și merge pe o coastă. Însăși coarda ce-o lega de zetoplan părea tăiată și ruptă, ba chiar și lipsă pe anumite porțiuni, din care pricină Valona trăgea mereu de ea, ca Toma necredinciosul.

Pe sol se imprimaseră nenumărate urme de șenile, roți, dovadă că locuința lui Ion era prin apropiere. Hoinărind ceasuri după ceasuri prin aceleași locuri, găsi o magazie părăsită, niște oase mici, calcinate, un logocar rămas în pană, încărcat cu minereu, o movilă de conserve goale și containere, propriul ei zetoplan, în care rămase să se odihnească un pic... O înțepau ochii. Se surprinse gîndind fracționat, dar asta putea să fie doar o părere.

Încercă o emisie radio, fără cine știe ce speranțe, și către ora 16 din ziua de 31 decembrie 2966 porni iarăși după Ion. Valona se întreba dacă acest distrat Ion știe că oamenii obișnuiesc să se mai strîngă pe la casele lor în preajma Anului nou. Din sută în sută de metri trăgea cîte o rachetă luminoasă. Asurzise trăgînd. Căpătase de-acum obiceiul să nu se mai ducă în direcția obiectelor vizate, avea mai multe șanse să le găsesacă ducîndu-se aiurea. Mai găsi un porumbar gol, și deodată văzu o găină în costum spațial trecînd alene. Valona făcu greșeala să se repeadă la ea și, firesc, o pierdu din vedere.

Ion săpa. Pe lîngă el dădea tîrcoale un purcel sintetic — asta se vedea limpede —, Ion îl reconstituise probabil din memorie (semăna cu un dulău). Pe Valona o întîmpină foarte firesc, dovadă că era înlemnit de uimire, îi sărută creștetul calotei, și încet-încet începu să-și vie în fire.

— Vino, te rog, mai aproape, o trase Ion de umeri. Îți ședea capul tocmai colo. Așa. E neplăcut să fii cu mine și să-ți fie capul în altă parte. Bucătar! răcni Ion.

Un robot gras trăncăni din șenile pînă în fața lui.

— Continuă tu cu purcelul ăsta... Vezi să fie rumen, îl servești la 45° Celsius.

— Ce tipicar ai devenit, Ioane, murmură fata. Vasăzică știi de Anul nou?

— O, Valona, de cînd am traversat deșertul C8BA17, am devenit alt om.

— Alt om? repetă ea cu îngrijorare.

— Absolut.

— Ai toți nasturii...

— Am.

— Toți roboții...

— În perfectă ordine, în afară de un logocar. Logocarul a traversat și el deșertul, așa că a devenit contrariul său.

— Hm..., făcu Valona, uitîndu-i-se mai bine în ochi. Pe fața acum rece, matematică, a logodnicului ei, de pe care pierise emoția slabă a întîlnirii, nu se citea nici urmă de dragoste, ci doar o mulțumire de astronom care găsește steaua exact acolo unde calculase el că trebuie să fie.

— Mă mai iubești, Ioane? întrebă ea, tremurînd.

— Desigur, răspunse calm Ion.

— Și... și de cît timp ai traversat deșertul ăla C8 BA12?

— 17, nu 12, o corectă Ion. De 637 de ore.

Valona rămase cu gura căscată. Ion o conduse în locuința lui subterană care sclipea ca un pahar, îi arătă o cameră și-o lăsă acolo. „O fi discreție", se amăgi fata, trăgînd cu urechea. Ușile ecluzelor bufneau una după alta, semn că Ion plecase de-a binelea. Suspină. Pereții pustii, fără nici o pictură sau ornament, patul auster, aranjat călugărește, cu linia, faptul că din toate fotografiile ei era expusă numai aceea din laboratorul facultății, în care se vedeau mai mult aparate și diagrame, — făcură Valonei o impresie penibilă. Șevaletul servea pesemne de planșetă, da, de planșetă...

Ion reveni după două ore ținînd o eprubetă.

— Șampanie, informă el, privind în fundul eprubetei. Am cules-o dintr-un ciob din zetoplanul tău. De ce n-ai avut mai multă grijă?

— Doar n-am făcut-o dinadins, strigă Valona cu lacrimi în ochi.

— Fără scene, te rog, fără scene. Dacă ne stricăm dispoziția, s-a dus dracului digestia purcelului. O să repar eu greșeala. Sintetizez șampania, îi redau gustul, culoarea, dar îi scot alcoolul. E stupid să te intoxici cu alcool.

— Nu beau șampania ta sintetică! zbieră Valona smulgîndu-i eprubeta și dînd cu ea de pămînt.

— Dar, Valona...

— Nici un „dar"! Robotule! Nu beau nimic, apă beau.

— Valona...

— Ah, la cine am venit eu — boci fata — la cine...

— Uite..., cedă Ion, o să scot din vinul ăla de Cotnar, dacă ții așa mult la obiceiul ăsta barbar. Mai am 4 sticle.

— Scoate-l! ordonă Valona, cu o lucire drăcească în ochi.

Ion, nemulțumit, trase de un chepeng și intră în beci, de unde întinse o sticlă.

— Una ajunge? încercă el să iasă.

— Una!? Patru, nu una! Scoate, scoate!

— Fii rezonabilă, dragă, ce rost are...

— Are, scoate!

Masa începu să se încarce. Ion așeză geometric tacîmurile, le steriliză încă o dată și începu să calculeze pe o foaie de hîrtie cîte calorii conține fiecare fel de mîncare. Valona fierbea, cu capacul pus. Deranjase anume farfuriile, dar Ion, cu o răbdare de înger, le pusese la loc.

Momentul Anului nou trecu neobservat, și numai după multe insistențe acceptă Ion s-o sărute — glacial — pe obraz. De stinsul luminii, lansări de artificii — nici nu vru să audă, calificîndu-le „prostii bătrîne" de care un om de știință trebuie să se dezbare. Ciocniră cu multe precauțiuni, căci paharul celuilalt nu era de fapt acolo unde părea să fie. Dintr-o tristețe sau mîhnire nespusă, Valona, care ceruse atît de imperios să fie urcate toate sticlele, abia își muie buzele în vin. Ion goli vinul ca pe apă, zicînd că de acum înainte asemenea tîmpenii trebuie să înceteze.

— Lasă că le beau eu, — arătă șovăitor Ion către cele două sticle rămase. N-are rost să ne intoxicăm amîndoi.

— Nu, n-are. Bea-le tu.

— Fac asta, bolmoji Ion, fiindcă te iubesc... Toarnă.

Vinul clipoci.

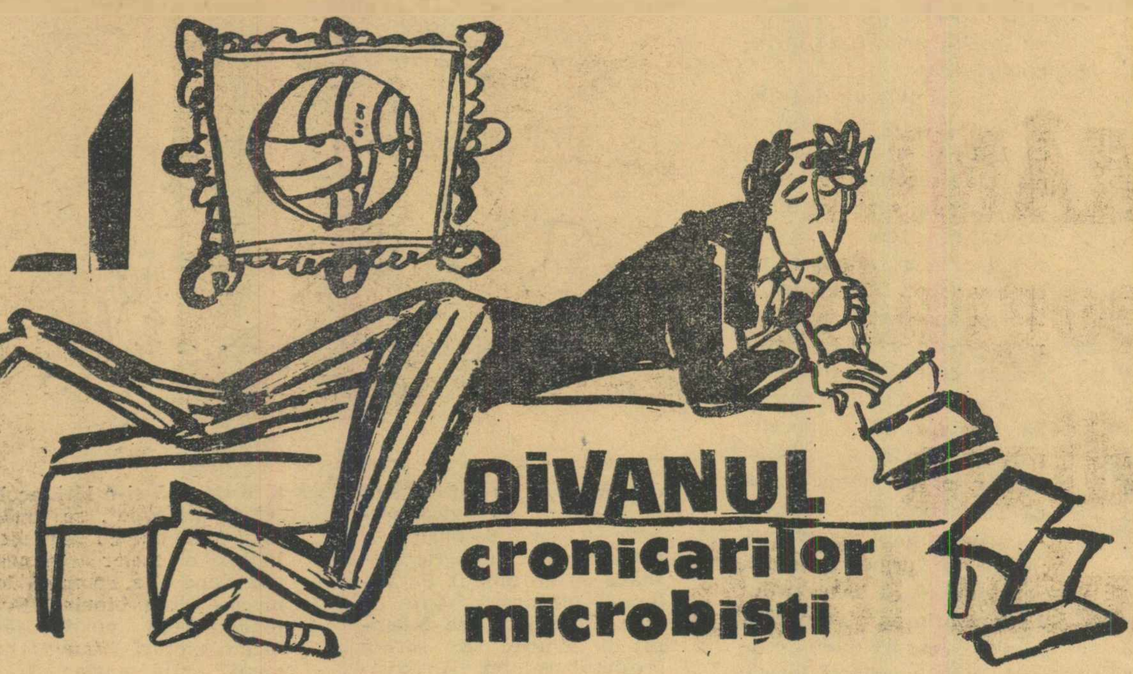
— Ia! Plouă?... miji Ion.

La ultima sticlă Ion adormi. Valona bău și ea o jumătate de pahar, apoi începu să caute prin sertare. Desfășură toate hărțile găsite și petrecu mult timp șoptind nume geografice din cele mai poetice, — probabil cartografierea avusese loc mai de demult. Iată și faimosul deșert C8BA17, cu proprietăți de restructurare a materiei — încercuit cu roșu. Valona își notă coordonatele, făcu măsurători și chemă repede o autoamfibie; Ion era greu de tîrît, munci vreo jumătate de oră ca să-l înghesuie în cabină. Apoi îl legă strîns de scaun și trînti ușa. Programă pilotul automat astfel ca amfibia să traverseze deșertul fără nici o abatere, în vreme ce ea însăși urma să ocolească deșertul cu viteză dublă astfel ca la ora 9, precis, să se întîlnească, în sfîrșit, cu Ion, de cealaltă parte.

N. PADURARU

Desen de N. CORNELIU

DIVANUL cronicarilor microbişti

De Anul nou redacţia noastră a invitat, la o masă rotundă a „spiritelor" fotbalului, cîţiva cronicari sportivi mult prea cunoscuţi de cititori, precum şi pe un reprezentant al Federaţiei Române de Fotbal care ne-a rugat (cu modestia care caracterizează acest for) să nu-i amintim numele. Cineva, spiritual şi „pe fază", a onorat divanul nostru (un biet divan în vîrstă de 200 de ani) cu surprinzătorul titlu : Divanul microbiştilor... Credem că aţi înţeles de la început că tema interesantei întîlniri a fost... fotbalul. Ne-am străduit să redăm cît mai exact intervenţiile participanţilor, în ordinea lor, fără să facem din aceasta nu mai ştim ce problemă de principiu. Mărturisim că aşteptam luări de cuvînt mai cuprinzătoare, dar oricum... *).

EUGEN BARBU

...Nu putem fi decît de acord cu Federaţia care a aprobat cererea unor antrenori de a trece din „A" în „B". În felul acesta fotbalul „de mijloc" va cunoaşte o transformare radicală. Exemplul unor antrenori bucureşteni, care şi-au declinat în mod public competenţa, dovedind un înduioşător simţ autocritic, a entuziasmat şi a fost urmat şi de cîţiva antrenori din provincie. De la Iaşi, Botescu s-a retras la Petrila, luîndu-şi angajamentul să ridice o echipă din campionatul raional, în numai 4 ani, în „A" ! Iată un gest uimitor care ne face să retractăm tot ce, în goana condeiului, am scris împotriva antrenorului ieşean. După victorii de răsunet în faţa unor echipe redutabile ca acelea ale Elveţiei, Ciprului şi Izraelului, după un meci foarte frumos cu echipa Italiei, pierdut onorabil, fotbalul nostru porneşte pe un drum neted, lipsit de surprize. Calificarea în finala Campionatului European este într-unul din buzunarele antrenorilor federali, calculată cu siguranţă, în urma unor eforturi demne de toată lauda. Optimismul — iată elementul care fortifică şi animă.

P.S. — 1) Ultimul meci de campionat ne-a produs o surpriză de-a dreptul covîrşitoare : maşinile Federaţiei i-au dus pe toţi cronicarii sportivi de acasă la stadion, şi viceversa ; ni s-a oferit, luni seara, o masă la restaurantul „Ambasador" urmată de o consfătuire, la care s-au citit toate cronicile sportive apărute, punîndu-se la vot valabilitatea unor afirmaţii şi, pe drept cuvînt, lipsa de temei a altora... Să fie-ntr-un ceas bun !

P.S. — 2) Mi s-a cerut părerea în legătură cu linia de mijloc (zi mare, domnule !) — Gergely şi Dobrin — desigur. Antrenorii au ales bine.

FĂNUŞ NEAGU

...Să nu-mi vină mie nu ştiu care spectator cu chestii de astea, că nu se prind... Poţi mătăluţă, tovule, să fii microbist de la doi ani, să nu fi scăpat nici un meci ori antrenament şi să nu te pricepi. Că fotbalul nu-i aşa, o bîzîială, un trosc-pleosc pe la maidan, ci o treabă cu dichis şi cu glagorie. Că de-aia avem specialişti, că de-aia sîntem şi noi puşi la ziar, să arătăm cum şi ce, să lămurim adică, să desăvîrşim o lucrare naţională. Matale eşti cam superficial, cam zburdalnic. Zici : de ce ? De-aia, că nu te pricepi ! Cum adică, să se bage toţi, ca musca-n zer, să vină, doamne fereşte, cu idei ? Păi, ce-i fotbalul ? Tratat de filozofie ? Dizertaţie despre neopozitivism ? Haida-de ! Să fim serioşi ?! A fost pus tovarăşul Oană ? A fost ! A fost pus tovarăşul Covaci ? A fost ! Gata ! Ştiu ei mai bine ce au de făcut, că de-aia au fost puşi acolo. Iar cînd nu ştiu, întreabă. L-au întrebat pe antrenorul italian : domnule, ce credeţi, ne bateţi ? — Păi, o să vă batem, că jucăm acasă... Şi ne-au bătut. Vorba e însă că ei ştiau. Întrebaseră şi aflaseră. De asta nu s-au lăsat surprinşi. E la mintea cocoşului...

P.S. — Foaie verde maghiran
M-a făcut „Ştiinţa" oltean...

TEODOR MAZILU

...S-a tras, aşadar, ultimul şut în turul campionatului de fotbal. Cîrpăcit cînd şi cum, adesea cu aţa albă a nevoilor echipei naţionale, turul a rezistat de bine de rău şi iată-ne în faţa lui, gata să tragem cîteva concluzii. De pacostea monotoniei am scăpat. Chiar aşa cîrpit, turul a fost mai cu surprize. Nu e cine ştie ce, dar tot e ceva. Anul acesta s-a arătat şi un oarecare... progres. Şi e bine că s-a arătat. Altfel ar fi trebuit să vorbim de... progres, dar în legătură cu divizia B. Or fi multe taine în lume, dar **Progresul** n-are nici una. Bine-rău, merge înainte. Zic unii că factorii activi ai **Progresului** ar fi arbitrii. Nu zic nu. Dacă n-ar fi arbitrii, **Progresul** n-ar putea fi, ca să zic aşa, consemnat.

A venit şi timpul nostru, al celor necăjiţi, criticaţi şi retrogradaţi.

Apropo : Nu înţelegem de ce s-a făcut atîta caz de suspendarea lui Dobrin. Şi, la urma-urmei, a fost sau nu suspendat ? Păi dacă a fost, cum de a jucat în Italia ? Cum de a marcat un gol de toată frumuseţea ?

Nota redacţiei : Probabil că de la „galerie" cronicarul „Contemporanului" n-a observat că Dobrin a fost suspendat, dar nu Dobrin fotbalistul de la Dinamo Piteşti, ci Dobrin arbitrul... Se mai întîmplă.

ION BĂIESU

...Aşadar, cu elveţienii trebuia, după 4:0, să ne relaxăm. Ce ne trebuie nouă un scor mai mare ? Dacă meciul se termina cu 9:0, să zicem, cine ne-ar fi crezut ? S-ar fi speriat şi italienii ; s-ar fi pus pe gînduri, s-ar fi frămîntat. Şi te pomeneai cu ei că scoteau o echipă de ne făceau harcea-parcea. Foarte bine au făcut băieţii că s-au relaxat ! Las'că vin ele meciuri mai serioase, las'că vin ei adversari mai tari... Şi-apoi, Elveţia a fost totdeauna o ţară neutră. Nu ? S-apucă unii să despice firul în patru. Iaca na ! De ce să fim noi mai catolici decît papa. Au băgat şi ei doua boabe, să le fie de bine ! Că dacă noi nu voiam, nici ei nu le băgau. Fotbalul are tactica lui, pe cuvînt. Zice unu : la pauză antrenorul Elveţiei a cîştigat cu 2:0. A cîştigat pe dracu ! I-auzi vorbă. Parcă nu ştie oricine că în pauză nu se joacă fotbal, că oamenii se odihnesc. Meciul a fost formidabil. S-a jucat fără greşeală. Una sau două ezitări au fost, ce e drept. Dar în general am fost buni... Şi-asta e ceva.

REPREZENTANTUL FEDERAŢIEI DE FOTBAL

...Unii cronicari sportivi au dovedit o totală lipsă de obiectivitate. Aşa, de exemplu, tovarăşul Ion Băieşu, în cronica lui, împrumută uneltele de tămîiat ale bisericii din satul natal. Şi-a pus ochelari de culoarea rozelor şi a văzut totul trandafiriu. O asemenea atitudine nu ajută la nimic, este menită să acopere lipsuri fundamentale. Din căderea echipei, în repriza a doua, tovarăşul Ion Băieşu face o chestiune de tactică... fotbalistică. Să-i fi bătut noi pe elveţieni cu 9:0 şi nu era nici un bai. Ce dacă Elveţia a fost ţară neutră ? Dacă e neutră să nu se bage !... Din cauza unor asemenea cronici superficiale, fotbaliştii noştri se culcă pe laurii victoriei, nu-şi văd lipsurile, devin încrezuţi, se obişnuiesc cu ideea că le e permis totul, chiar şi să se relaxeze. Noi trebuie să facem un front comun, să arătăm tovarăşilor ce au greşit, unde şi cum, să-i ajutăm să se îndrepte. Să dezvoltăm tovarăşi, în masa fotbaliştilor noştri spiritul autocritic, disciplina şi dragostea pentru adevăr !

G. MITROI

...Se bate mai nou „monedă" pe tema „selecţionerului unic" adoptat de unele ţări capitaliste (ca Anglia şi R.F.G.). Problema la noi e mult mai simplă : selecţia şi pregătirea loturilor naţionale e rodul muncii colective, la care sînt antrenaţi nu numai antrenorii federali, dar şi îndrumătorii echipelor de club şi întreaga opinie publică. Hotărîrile mai noi ale Federaţiei nedumiresc însă prin faptul că în spatele lor se întrevede tendinţa spre... individualism. Căci, de fapt, echipa naţională este alcătuită de doi antrenori ! Şi de la **doi** la **unu** nu este decît un pas. Atragem atenţia Federaţiei asupra acestei deplasări de rău augur. Un rol mai mare trebuie să-l joace pe scena fotbalului nostru cei nouă sau zece eminenţi antrenori federali (fiecare un capitol de seamă din istoria fotbalului românesc) ca Jean Lăpuşneanu, mare jucător şi vestit antrenor, profesor Gh. Ola, Ioan Bălănescu şi ceilalţi tovarăşi. Propunînd un selecţioner unic, i-am nedreptăţit pe ceilalţi. Aşa că ori toţi, ori nici unul. Astfel nu se poate !

Şi acum, această problemă fiind rezolvată, iată cîteva dintre panseurile mai noilor microbişti, George Mihalache şi Ciupi Rădulescu, devenite celebre în 1966 :

...Cornel Popa, fundaşul şi căpitanul naţionalei noastre de fotbal, a declarat la televizor : în pauza meciului cu Italia, Mazzola mi-a spus că golul lui n-a fost valabil. Deci : Mazzola cunoaşte bine... limba română.

...În campionatul trecut, Politehnica Bucureşiti a fost împiedicată de arbitri să promoveze în „A". În acest campionat, arbitrii nu au dezavantajat-o nici măcar o singură dată. Deci : Politehnica nu mai prezintă nici un pericol !

...Era o vreme cînd scriitorii făceau cronici de înot, de atletism, de gimnastică sau rugbi. Astăzi scriitorii se ocupă numai de fotbal ! Avem cronicari de fotbal, antrenori de fotbal, Federaţie de fotbal... Deci : avem fotbal.

LA ÎNCHIDEREA EDIŢIEI

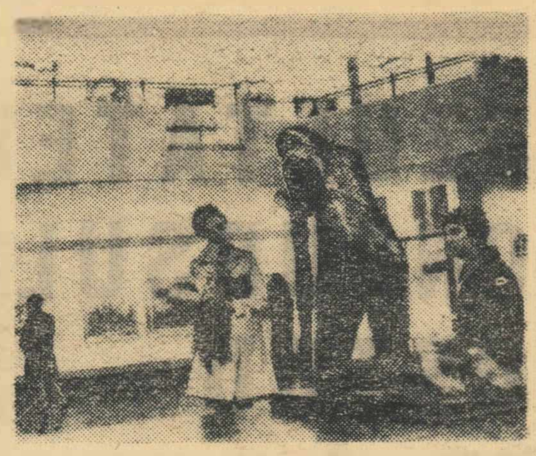
...am primit din partea cunoscutului poet MIRCEA COSTEA tradiţionalul pluguşor de Anul nou. Spaţiul nu ne îngăduie să-l reproducem în întregime (ah, ce păcat !), aşa că ne-am oprit doar asupra unui fragment convingător, cu atît mai mult cu cît dezvăluie încă o dată preferinţele sale literare :

Aho, voi cronicari fîrtaţi
Staţi un pic şi ascultaţi
Pluguşor de gospodar
De la „Sportul popular"...
Acum dacă-s urător
Îmbrăcat în scriitor
Îmi îndrept urarea mea
Mai întîi spre dumneata
Fănuş Neagu, flăcălău,
La mulţi ani de Anul nou,
Să trăieşti, să-mbătrîneşti
Prin ziare tinereşti.
Să scrii cronici de fotbal
(Uite, n-am o rimă-n bal !)
Şi să critici pe un ton
Ridicat cum face Ion,
Ion Băieşu, bun amic.
(Şi ce dacă e cam mic ?)
Că eu frate, n-am aşa
O prejudecată, da,
Să mor, eu nu sînt adică
Omul care poartă pică
(De-ar mai fi o rimă mică !)
Trebuie să criticăm,
Fotbalul să îndreptăm,
(Vezi că am şi rimă-n „ăm" ?)
Fiindcă nu avem echipă
Ştii mata şi-l ştii pă
Tovarăşul Eugen
E la fel
De aspru în critică
Nu iartă, ci spintică !
Ia mai mînaţi, măi !
Fiindcă nu avem sistem,
Dublu „ve" sau dublu „em"
Dublu „a" sau dublu „î"
Hî !
Eu frate aş mai ura
Dar mi-e că va însera
Şi ne prinde la retur
Federaţia... Ţi-o jur
N-am mai fost de mult la ea.
Eu cu versurile, c-a
Încolţit în mine-o... mare
Poftă de exteriorizare
Ce ?
Tot hu-hu şi he-he-he ?
Ia mai mînă bre !
V-am urat cu plăcere
Şi-acum vă spun la revedere.

***) ...dar oricum, discuţia noastră tot ar fi părut imaginară. Aşa că... a glumit pentru dumneavoastră de Anul nou dacă vreţi,**

Constantin DUICA

ROMÂNIA în geografia mondială a anului 1966

Aspect de la Expoziția de artă plastică românească de la Londra

Membri ai colectivului Teatrului Național „I. L. Caragiale" la Viena

Țîșnit din meleagurile noastre, în fiecare an mai nou, chipul țării se clădește aici, în neîntrerupt descălecat, dar luminile lui pot fi zărite peste mări și țări. Le vom găsi oriunde în lume — prilej de legitimă mîndrie și înaltă, majoră, verificare a eforturilor noastre.

Iată de ce, acum, cînd unul din acești ani ai noștri intră în timp, sporindu-ne tinerețea, înfrumusețînd exuberanța, inedita pronografie contemporană, ni se pare o datorie să-i înscriem, cel puțin din cîteva unghiuri și în cîteva rînduri, ecoul său internațional, traiectoria sa în geografia lumii.

Nenumărate sînt imaginile care ar putea fi aduse aici, din diverse domenii, spre a ilustra recunoașterea, prețuirea unanimă, pe alte meridiane, a „miracolului românesc". Ne vom opri, de aceea, doar asupra acelora mai semnificative — și așa destul de bogate la număr — spre a putea fi surprinse doar în cîteva pagini.

★

Anul acesta, pe care deja îl numim bătrîn, dar a cărui tinerețe vibrantă ne-a dovedit-o fiece clipă a lui, era salutat în primele zile, prin vorbe calde adresate poporului nostru, de către savanți și oameni de cultură străini ca Jacques Monod (biochimist — premiul Nobel pe 1965), Enrico Bompiani, James Aldridge, Danilo Dolci ș.a. Un salut, care cuprindea în sine respectul, stima majoră pentru o națiune în continuă înflorire.

Poate că e un fapt mai puțin semnificativ, mai ales dacă îl raportăm la scara imensă a celorlalte realizări naționale din atîtea — mult mai importante — sectoare, dar fiindcă pornisem la o creionare cronologică, am vrea să semnalăm că prima prezență românească în prima săptămînă a acestui an era un campion al inteligenței românești: studentul Florin Gheorghiu. În orașul Hastings, acela evocat de genialul poet precoce englez, Chatterton, Florin Gheorghiu obținea la șah o victorie decisivă asupra englezului Harston.

Un prim tablou, o primă prezență... Valoarea ei însă nu trebuie considerată singulară, ci surprinsă în seria generoasă a atîtor altele care pot alcătui, pot reda, *fizionomia internațională a României anului 1966.*

★

Uriașul Carusel românesc, admirat și în acest an în expoziții și tîrguri internaționale (ca Tîrgul Parisului), mașinile noastre agricole, ca și atîtea alte unelte, aparate, agregate — realizări ale economiei noastre socialiste — au sporit și mai mult în 1966 aprecierea specialiștilor de pretutindeni, fiind solicitate în diverse țări ale lumii.

Știința și tehnica nouă, cultura, arta și literatura clasică și contemporană constituie un permanent mesaj al României socialiste peste hotare.

★

Savanții, cercetătorii, oamenii noștri de știință au participat în acest an la un număr important de congrese, conferințe sau colocvii internaționale (organizate în străinătate sau în țara noastră) și și-au adus la acestea o importantă contribuție. Conferința internațională de mecanica solidelor (Varșovia), Congresul I, internațional, de studii balcanice (Sofia), al IV-lea Congres mondial de sociologie de la Evian (la care delegația română a prezentat peste 15 lucrări), Sesiunea unificată pentru istoria medicinei, științelor naturii și tehnicii (Braunschweig — R.F.G.), al IV-lea Congres mondial de psihiatrie de la Madrid, al III-lea Congres internațional al automatizării (Londra), Congresul interbalcanic al matematicienilor (București), Colocviul despre locuință al Uniunii Internaționale a Arhitecților (București) sînt numai cîteva din manifestările internaționale ale acestui an, la a căror realizare și prestigiu aportul delegațiilor românești a fost unanim apreciat și admirat.

★

Ca un corolar al acestei prețuiri pe îndepărtate meridiane, a științei, tehnicii și culturii românești, sărbătorirea centenarului Academiei noastre a întrunit, la București, prin cuvintele calde a zeci de oameni de știință sosiți de pretutindeni pentru a saluta evenimentul, omagiul lumii întregi. Omagiu adus contemporaneității care a continuat și dezvoltat tradiția unor ilustre figuri înscrise cu litere de aur în galeria culturii și științei universale: Traian Vuia, V. Babeș, Gh. Marinescu, Gr. Antipa, N. Iorga, N. Titulescu...

Printre oaspeții care au salutat sărbătoarea științei noastre se numără personalități ca Maurice Baumont, președintele Institutului Franței, președinte al Academiei de Științe Morale și Politice din Paris, Mstislav Keldîș, președintele Academiei de Științe a U.R.S.S. Ei au apreciat — cum se exprima Erik Rudberg, secretar permanent al Academiei Regale de Științe din Suedia — „activitatea impunătoare" a Academiei Române, contribuția ei la dezvoltarea științei și culturii mondiale.

★

Arta noastră, valoarea ei incontestabilă, au constituit încă o cale spre tot mai larga cunoaștere și prețuire a țării noastre pe alte meridiane.

În primele luni ale acestui an, „Ciocîrlia" românească entuziasma spectatorii americani din New York, Los Angeles, Cleveland, iar ziarele din aceste localități aveau cei mai elogioși termeni pentru „explozia de veselie" a spectacolelor, pentru „vioiciunea și strălucirea" lor (Washington Evening Star).

În aceleași îndepărtate ținuturi, peste numai cîteva luni de zile, tînărul pianist român Radu Lupu obținea unul din cele mai mari premii de pian din lume, „Van Cliburn".

De asemenea, de o bună presă și de aprecierile unanime ale spectatorilor s-a bucurat „Madrigalul" Conservatorului bucureștean în Polonia, Franța, Ungaria sau Ansamblul folcloric studențesc în R.F.G.

★

Soli ai teatrului nostru liric au dovedit de asemenea, și în cursul acestui an, înalta măiestrie a artei, a școlii interpretative românești. N. Herlea, Elena Cernei, Zenaida Pally, precum și trimiși ai teatrelor noastre lirice din alte orașe ale țării, au cîștigat admirația și aplauzele a mii de oameni de pe alte continente, ca să nu mai amintim un șir întreg de cunoscute țări europene, cu o veche tradiție în muzica de operă.

★

Teatrul Național și Teatrul de Comedie, iar recent și Teatrul „Lucia Sturdza-Bulandra", au continuat și în acest an seria unor succese europene care au consacrat pe plan mondial valoroasele noastre echipe teatrale. În 1966, la Berlin și Leningrad, la Viena și Budapesta, spectacolele dramatice ale acestor colective teatrale din Capitală au stîrnit aplauze repetate la scenă deschisă. Entuziasmate, presa și publicul străin au făcut declarații sincere, spontane: „Jocul actorilor români a făcut inutilă traducerea".

★

Dar nici cea mai tînără echipă de teatru din țară — grupul dramatic al centrului universitar București — nu a fost mai prejos, înregistrînd peste hotare un binemeritat succes. La Festivalul internațional al formațiilor teatrale studențești de la Zagreb, tinerii români au obținut, cu piesa „Nu sînt turnul Eiffel" pentru a doua oară consecutiv, laurii „Celui mai bun spectacol al Festivalului".

★

Arta noastră plastică, sculptura și pictura românească au dat lumii pe Grigorescu, Luchian, pe marii Brâncuși și Țuculescu. Anul acesta, la Bienala de Artă de la Veneția, în care străluceau, în culori unice, scoarțele oltenești și fantezia de un timbru atît de specific național a lui I. Țuculescu, au stîrnit admirația vizitatorilor și a criticilor de specialitate. „Ion Țuculescu constituie una din revelațiile Bienalei" a scris în ziarul „L'Unità" cunoscutul poet și critic de artă italian Mario de Michelli.

La prima Bienală internațională de afiș (Varșovia, iunie — iulie), două lucrări românești au obținut premiu și au avut elogiul unor specialiști ca prof. A. Lenica: „Afișul românesc merge pe o cale bună, aceea a concentrării elementului plastic într-un simbol comunicativ, simplu".

★

Dar cărțile noastre, cuprinzînd descoperiri sau gînduri, profunzimi artistice românești, se impun, dincolo de expoziții, în conștiința publicului larg, în inima cititorilor de pretutindeni.

Marii noștri scriitori clasici, care o dată cu chipul nou al României socialiste au trecut masiv frontierele țării în ultimele două decenii, au continuat, și în acest an, să stea în atenția scriitorilor, traducătorilor și editurilor străine. Eminescu, Creangă, Caragiale, Rebreanu, Sadoveanu, au înmulțit, în 1966, numărul limbilor străine care le deschid calea spre tot mai mulți și mai noi cititori. Tudor Arghezi, veșnic tînărul nostru Orfeu contemporan, a apărut pentru a doua oară în limba italiană (în traducerea lui Salvatore Quasimodo) și în limba suedeză, pentru prima dată, cuprins în volumul „Poetul omului", grație activității de sensibil filolog a lui Arne Häggvist.

Au pătruns, de asemenea, în numeroase volume, antologii, culegeri, apărute în diverse limbi străine, scriitori ca M. Beniuc, Eugen Jebeleanu, Ion Pas, Eugen Barbu, M. Banuș, Al. Andrițoiu, I. Brad, T. Utan, iar în unele publicații literare străine au fost recomandate cititorilor versuri sau proze ale celor mai tineri scriitori contemporani.

★

Prezentă pretutindeni în lume, în anul 1966, România socialistă străbate meridianele lumii, fiind mereu mai prețuită pentru realizările, hărnicia, talentul poporului său. Prețuire și simpatie care răsplătesc deopotrivă eforturile țării noastre în lupta pentru pace, înțelegere și colaborare între popoare, eforturi depuse în toate organismele internaționale, în O.N.U. și U.N.E.S.C.O., în viața internațională de fiecare zi. „Pentru cei ce activează direct în cadrul U.N.E.S.C.O. — declara prof. Bedrettin Tuncel, vicepreședinte al Comitetului Executiv U.N.E.S.C.O, președinte al Comisiei naționale turce pentru U.N.E.S.C.O. — sau urmăresc activitatea acestei organizații, apar foarte concludente eforturile constructive ale țării dv. pentru dezvoltarea relațiilor de bună vecinătate și colaborare între țările balcanice".

★

Năzuind sincer pentru pace, militînd pentru viitorul luminos al omenirii, Republica Socialistă România a continuat în acest an elaborarea, aplicarea concretă pe scară internațională a unor proiecte aprobate și unanim apreciate de către forurile internaționale. Reuniunea internațională U.N.E.S.C.O. pe tema „Educația tineretului universitar în spiritul ideilor de pace, respect reciproc și înțelegere între popoare", inițiată de țara noastră și desfășurată în acest an la București, întrunind numeroase personalități din lume, este încă o dovadă — dintre cele mai recente — a grijii, a dragostei noastre pentru pace și fericire, pentru viitorul lumii — tineretul.

★

Dar pe cîte sute de pagini nu am putea încă întîrzia, spre a surprinde „efigia" internațională a României acestui an? Un lucru e cert și — spus în cuvinte mai multe sau mai puține — să-l declarăm cu inima plină de mîndrie: în 1966, țara noastră a continuat să fie și a fost și mai viu prezentă în lume — ilustrînd realizări istorice din toate domeniile și făcîndu-le cunoscute și prețuite — din fiordurile finice pînă la țărmurile New York-ului.

Constantin CRIȘAN

REZULTATELE CONCURSULUI NOSTRU

Ca răspuns la ancheta inițiată de revista „Viața studențească" pentru desemnarea celor mai valoroși autori, interpreți și sportivi români ai anului 1966, poșta a adus pe adresa redacției un număr impresionant de scrisori. Ceea ce este interesant, nu putem declara un cîștigător „absolut" al concursului, deoarece nici un buletin n-a coincis cu opțiunea majorității! Preferințele s-au dovedit a fi extrem de diverse...

În cazul prozei, de pildă, volumul scriitorului Ștefan Bănulescu, „Iarna bărbaților", primește distincția de „cel mai bun", dar nu putem neglija faptul că opera „Dor", aparținînd lui D. R. Popescu, „Eclipsa de soare", a lui Ion Lăncrănjan, „Jurnal", de Eugen Barbu, au întrunit multe sufragii. Iar în ceea ce privește poezia, lucrurile sînt și mai complicate. „Albatrosul ucis" al regretatului Nicolae Labiș, „cel mai bun volum de poezie", a fost urmat doar la cîteva voturi — în ordinea preferințelor — de „Poezii" de Lucian Blaga, „Fire de tort", de G. Coșbuc, „Moartea ceasului", de Marin Sorescu, „Infernul discutabil", de Ion Alexandru.

Numărul maxim de voturi „pentru" l-a înregistrat artista Irina Petrescu; ea nu numai că și-a înscris detașat numele în cadrul rubricii „Cea mai bună interpretă de film", dar s-a arătat a fi un veritabil „campion" al întregii anchete-concurs, întrecînd în punctaj pe toți cîștigătorii. Ion Besoiu a apărut fără rival — ca în producțiile de aventuri — și în concursul anunțat, fiind desemnat în defavoarea (în cazul nostru!) lui Florin Piersic „cel mai bun interpret de film"! „Cea mai bună interpretă de muzică ușoară" a devenit Pompilia Stoian, îndeaproape urmată de cîștigătoarea premiului de la Mamaia — Doina Badea. Pentru Dan Spătaru nu am avut emoții... Însă melodia „Te așteaptă un om" pe care a lansat-o n-a reușit performanța interpretului, cedînd titlul de „cel mai bun cîntec de muzică ușoară", și de data aceasta, șlagărului „Prieten drag", de Radu Șerban.

Sportivii desemnați cîștigători sînt Aurel Vernescu și fotbalistul Mircea Lucescu (sportiv-student). Așadar, recapitulînd, publicăm în continuare rezultatul final al concursului nostru de Anul nou:

TABELUL CÎȘTIGĂTORILOR

1) Proză: volumul „Iarna bărbaților" de Ștefan Bănulescu.
2) Poezie: volumul „Albatrosul ucis" de Nicolae Labiș.
3) Interpretă de film: Irina Petrescu.
4) Interpret de film: Ion Besoiu.
5) Cîntec: „Prieten drag" de Radu Șerban.
6) Interpretă de muzică ușoară: Pompilia Stoian.
7) Interpret de muzică ușoară: Dan Spătaru.
8) Sportiv: Aurel Vernescu.
9) Sportiv-student: Mircea Lucescu.

Și iată acum numele celor 10 cititori ale căror răspunsuri s-au apropiat cel mai mult de opțiunea majorității:

1) ANA POPA, Facultatea de filologie, Universitatea „Babeș-Bolyai" Cluj.

2) OCTAVIAN BOTA, Facultatea de medicină veterinară Cluj.

3) ȘTEFAN ROTARU, Institutul politehnic Timișoara.

4) DOINA RAICU, I.S.E. București.

5) ERZSEBET LAZĂR, Farmacie Tg. Mureș.

6) CONSTANTIN FLORESCU, I.M.F. București.

7) DOINA JUDELE, Filozofie București.

8) MIHAIL IONESCU (nu ne-a transmis facultatea...) Iași.

9) MIRCEA SUHĂREANU, I.M.F. Tg. Mureș.

10) MARIA POPESCU, Institutul politehnic Galați.

Tiparul: Combinatul poligrafic „Casa Scînteii", București. Redacția: Str. Brezoianu, 13. Telefon: 14 02 15